

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 18/2011

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 28.јун 2012. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Седите молим вас.

Значи присутни су:

- заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- затим браниоци Петровић, Миловић, Недић, Ресавац, Крстић, Радуловић,
- оптужени Садике Селимон, Хајдари Фатон, Нухију Шемси, затим Самет Хајдари, Мемиши Агуш и Хајдари Ферат.

Осталим оптуженима се суди у одсуству.

Тумачи су ту, односно преводиоци Еда Радоман Перковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гани је ли стигао?

Јесте ту је и Гани Морина.

Пре претреса подељени су преводи са транскриптима о исказу сведока

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то име? Ја мислим да је тако [REDACTED] у сваком случају, молим вас да погледате те исказе, да их прочитате, па ћемо онда касније ако будемо могли касније да констатујемо да је извршен увид у њих и да их не читамо овде гласно. Иако сам вам јуче рекла да према информацијама Службе за откривање ратних злочина одређених подаци које смо тражили су прибављени и то треба да стигне, записник, извештај са тим подацима, то још увек није стигло у суд бар до овог тренутка док ми нисмо ушли у судницу, тако да тај доказ неки који би данас требало да изведемо то није, то још увек није стигло. У склопу тога немамо наравно ни податке за које смо јуче рекли да ћемо покушати да нађемо да ли постоје неке слике Хајдари Фатона које су сачињене у полицији, тако да је то тренутна ситуација и ми у сваком случају имамо да сачекамо још неких 20-30 сведока који требају да буду преведени и да онда евентуално сачекамо још неке од тих извештаја од онога што смо тражили и да на тај начин завршавамо ако нема других предлога. Да ли има неких још предлога шта би још могли док чекамо те извештаје да прибавимо и да радимо и док чекамо овај превод заправо? Тужилац нема никакве предлоге?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па око ових фотографија мене мој брањеник малопре у кратком разговору упознаје и предлаже да ако нема тих фотографија које је наводно колега тужилац својим апаратом снимао где би се видела суштина у томе да се види та повреда, повреда, добили смо оне слике у боји и ја се захваљујем већу и упорношћу вашем и храброшћу, добили смо за првоокривљеног где се виде видни трагови који су сасвим довољан доказ да нажалост колеге браниоци по службеној дужности не говоре истину овде, а заклели су се да говоре истину да није било никаквих тортура и никаквих повреда. Суштина ових фотографија је управо то да оспоримо тај сценарио у преткривичном поступку и ту тортуру која наводно није била, односно да кажемо да је била, па елем у том правцу да се прибави ако нема ових фотографија, нама би одговарала и црно бела, то сликање профила у полицији, то свакако има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Хајдари Фатона?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, јер се и ту види крвни подлив на левом или десном оку, додуше они нису бирали лево или десно свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овај сада се овде консултујем да ли смо гледали или не ове слике или сте то Ви сами гледали тај ЦД од овог оптуженог Меммишија?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија ја сам погледао слике, ја ЦД не знам да гледам тако да нисам гледао, не умем то да употребљавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте слике гледали?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али гледао сам слике живе овде, ја за разлику од тужиоца признајем оно што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите тужиоца, свака друга реченица, боже. Јесмо ми вама послали слике је ли тако, па сте ви то гледали, зато што нисмо овде то приказивали то се питам. Добро. И да расправимо оно што је јуче било за овај записник за сведока „Божура 50“ о ком записнику причамо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се претрес одржи

Констатује се да још увек нису преведени сви искази сведока који се налазе у књизи број 2 из, 1511 из предмета значи 1511 где су обављане истражне радње.

Констатује се да иако је председник већа јуче усмено обавештена да је Служба за откривање ратних злочина поступила по тражењу суда и прибавила одређене податке и извршила неке провере, такав допис још увек није стигао овде у суд.

Констатује се да је пред судом, ко је јуче тражио Мечиш Агуш је ли, Мечиш Агуш ради упоређивања и разгледања списка предмета и записника о саслушању сведока „Божура 50“, на шта је јуче имао примедби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Значи имамо овде овај записник јуче што смо гледали.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Ја то сам нашао и донесао сам код себе на албанском језику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте своје донели, добро.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо и ми овде албански исто. Хоћете да причате на српском или на албанском?

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Да, на српском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На српском, добро, да знам да се не укључује.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Само ја ћу да читам на албанском пошто пише на албанском а преводилац нека преведе на српском да не долази до сумње да ја то измишљам и да нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада знате само да вам кажем, када читате кажите нам који је датум записника и ако имате у фотокопији ту овде ја не знам како, ове стране.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Да, већ пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе у десном углу имате стране.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Пише. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е те које су практично стране у спису, и то нам прочитајте да то могу да нађем.

ОПТ. АГУШ МЕЧИШИ: Само мало, то је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко мења, само да видим, ко мења Константиновића, Бошковића, Недића?

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: За колеге Недића и Константиновића, адвокат Владан Петровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Владан Петровић за њих двојицу, а ко мења Бошковића, Ви?

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Ја ћу и за Бошковића, адвокат Владан Петровић, па ћемо доставити накнадно заменичко пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко има пуномоћје?

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Доћи ће колега накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја мислим да Ви имате за неког заменичко, је ли тако?

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Да, да, за Недића и за Константиновића, али нисам сигуран за колегу Бошковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим да имате и за њега. Добро.

Да констатујемо онда да Владан Петровић мења Константиновића, Недића и Бошковића.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Ово је страница 57 у изјаву преведена на албанском језику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова изјава, само да видим датум 26.01.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Не, то је 25. децембра 2008.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, добро и страна која сте рекли, 57?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, на албанском језику што је преведена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На албанском, е сад тај превод да видим, тај превод немам. Добро, ајде да пробамо да га нађемо.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Ја само да читам то пошто је на албанском језику, а преводилац нека преведе на српском ако може:

30 слика је фотоалбума учесника УЧК. Сликано је у Дому ученика. Ту се спомиње [REDACTED], Идриз Алију, Реџеп Алију, [REDACTED] и тако даље, али ту немамо слике само имамо имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо, то је код нас би то требало да буде страна 59, само да видимо, не, не знам је ли ту и [REDACTED] код Вас?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: 57 је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, код Вас на албанском је ли на тој страни се спомиње име [REDACTED]?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Спомињу се сви по редом скоро [REDACTED], Идриз Алију, Реџеп Алију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово каже на слици на страни 57?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, али немамо ми слике ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али каже на слици на страни 21 је Идриз Алија звани Рамуш?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нашли смо страну, добро. Значи иде прво овако код нас па, ко је човек на трактору, [REDACTED]?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, да, све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда истражни судија „на слици је [REDACTED] [REDACTED]“

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок: „знам га човека али не могу да се сетим“.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Али ту не пише никаква констатација где су узете те слике и порекло те слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то слике?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слика број 17 на спрату Интерната, е сада да видимо ове слике које ми имамо овде код нас, ове које су у фотокопији које сам вам јуче показала.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада не знам да ли. Е сада ајде да констатујемо да погледате молим вас ове слике које су овде и где су одређене особе означене бројевима 1, 2, 3.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Мени се чини да јуче сам видео само од [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, видели сте ове слике где имамо неке фотографије у фотокопији, па на првој су страни, на првој слици су три неке особе 1, 2, 3 па онда на другој су 4, 5, 6, 7 до 10.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Јесте, али то су узете од [REDACTED], то има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па 11.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Имају датум где су узете и када су узете те слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда 12, ајде само да погледате и Ви према овим сликама кажете да не можете да шта, ево само то да видим ево Вам ту слике. Сада, ето то је то.

Оптужени Меммиши Агуш ставља примедбу да према исказу сведока сарадника од 25.12. на страни 59 превода на албански где су наведене „то је особа на Интернату, то је особа [REDACTED], то је особа Алија Идриз звани Рамуш“, не може да идентификује са којих је фотографија сведок сарадник гледао и показивао ова лица, па му председник већа предаје у руке записник у коме је фотокопија свих фотографија где су одређене особе означене бројевима од 1 па надаље и оптужени каже:

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Јесте, али ове слике су од [REDACTED], не постоји ниједан [REDACTED] ту или они други што су спомињани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Да се ради о сликама које је он видео и које су слике које су одузете од оптуженог Садику Селимона и да на овим сликама нема Али Идриза званог Рамуш, нити било које особе о којој сведок сарадник у овом исказу прича, па тражи да види које фотографије је сведок сарадник разгледао када је означавао ове особе, дакле на страни 59 превода на албански, односно како председник већа констатује на страни, не 57 превода пардон, 57 превода на албански, а 59 овога исказа сведока транскрипта аудио записа. Значи код нас је то 59, а код Вас је то 57 и Ви не знате које су то фотографије?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатујем да на страни 59 истражни судија пита сведока „ко је човек на трактору“, да сведок одговара „[REDACTED]“, а да овде, да видим да ли има трактор.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Нису те слике уопште ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трактора нема овде. Ево да покажем само члановима већа, само да видимо ово трактор. Добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Могу да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, па наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте пажљиво читали ове исказе из истраге, из истражних радњи ових 123 сведока, неким од њих су показивана два албума, црвени и црни, црни су оне фотографије евентуалних припадника ОВК, а црвени је тај албум, мислим ја га немам јер то што смо имали ми смо дали, значи постоји још један албум у црвеном неком омоту који је са тим групним фотографијама из Интерната, то је тај фотоалбум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево донећемо сада фотоалбуме још из списка предмета, имамо фотоалбуме јуче смо извршили увид на претресу, фотоалбум који носи назив „припадници ОВК“ и за који сам ја тражила, то је оно што смо тражили како је тај албум, одакле потичу те фотографије којом приликом су сачињене, да ли су приликом издавања неких личних докумената и ако јесу када су та документа издата, то је за фотоалбум припадника ОВК. Други албум који ми имамо и који смо јуче извршили увид су фотографије такозваних отетих и несталих, односно жртава где су сви људи означени са оним Б/ВП и тако даље и то је то што ми имамо. Имамо оне фотографије у које смо јуче вршили увид оно где је Ливочко језеро, где је она брана и тако даље, имамо ове фотографије које су овде уз овај записник и сада ћемо све те фотографије осим ових наравно да донесемо и да погледамо шта је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Постоји још један фотоалбум, то је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево донећемо све шта је у списима, имамо оне фотографије на крају које је дао онај оптужени, само да се сетим како се зове, Хасани Ахмет, па је онда дао овде фотографије овај Нухију Шемси, па онда имамо фотографије оног Ливочког језера и прилаз Ливочком језеру и пут и она браница и тако даље, сада ћемо све то да донесемо све што постоји у списима и да видимо тако. Вратите се на место да сачекамо.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Али само то је, ја сам тражио само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не морате ако стижу слике.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да ли су тужилаштво имало те слике пре наше хапшење или после наше хапшење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћемо да видимо шта је, је ли овај фотоалбум? То је то?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Само једна исправка поштовани председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Илија Радуловић, бранилац. Ја мислим да ни у једном моменту оптужени није споменуо Садику Селимона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ове слике одузете од Садику Селимона?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Не, него [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: [REDACTED]

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Не, [REDACTED] те слике су одузете, те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на овог оптуженог овде?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, у албуму што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда тако.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Селимон нигде споменуо, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како није споменуо.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: А ушло је у записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте га споменуо да су то од Садикија узете слике.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Знате погрешно је, „лапсус лингве“ сте Ви увели да је од Садику Селимона, а уопште њега није споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте ли споменули Садику Селимона или не?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Па од његове слике су те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то су његове, он га зове.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: А од Садику Селимона?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Све је уреду, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема дилеме и Садику каже да су то његове. Значи овај албум је показан сведоку. Добро. Ево да видим ја ту тражим тај трактор, трактор, то је то. Добро.

Након што су погледане све фотографије и сви фотоалбуми који постоје у спису предмета, тужилац идентификује да је сведоку сараднику показан фотоалбум припадника ОВК фотографисан у Дому ученика у Гњилану који се налази у провидно-црвеном омоту, па се овај албум предаје оптуженом у руке.

Ево Вам погледајте, дођите овде да видите. Да, па наравно, наравно. И сада да видимо тај трактор тако је најпростије бар се не мучимо, где је трактор. Је ли видите каже овако „на страни 18 овај амблем УЧК је био на зиду Интерната на зиду школе код Интерната, ко је човек на трактору“ сведок: „[REDACTED]“, значи страна 18, је ли страна 18 то? Је ли ту трактор неки?

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: 18 нема трактора.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, тужилац каже да стоји један трактор.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, да, стоји на трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоји на трактору?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Али пошто имамо ту слику сада, моја примедба је била за сведоак Б2 колико је та амблема у зид што он је рекао код целог зида, а види се да је метар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: А овај зид има најмање 9 метара широк, 15 висок најмање, а он каже кроз целог зида, а он видео у слике, нигде друго није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: А то већ раније 2009. била моја примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за Б2, добро.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тај?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад укључите, ја сам искључила док причате са браниоцем, да се то не би чуло, е сада нам кажите.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледали сте овај фотоалбум и тоје тај о коме причате све?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада је шта, Ви сматрате да то није било?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, ја питам када су узете те слике, да ли пре хапшења или после хапшења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо, немамо то, ја имам само тај фотоалбум и не знам како би то могли, од кога када су узете, не знамо ни од кога су одузете, ја не знам како је наставо овај фотоалбум.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Ако се сећате моју изјаву сам рекао да изјава није 25. децембра али нико није питао по чему овај оптужени прича да није изјава 25. децембра, сигурно зна нешто у вези тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: И зато те слике су узете 26. децембра а наводно да су показали „Божура 50“ дан пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога су узете, је ли Ви знате?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Узели су код оптуженима што су претресани, има људи што нису овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код неки других људи који су?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да и зато нема никаквог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије су куће претресане?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нема трага да су код њих нађене ове фотографије?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Зато нема објашњење. Добро, сада то смо завршили и имам још једну молбу да вас прочитам нешто, ту јуче ми је стигла једна изјава ако може. Ради се о [REDACTED]

[REDACTED] Ја ћу да прочитам то је на албанском језику, то су пар речи ако може преводац да преведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: [REDACTED], није то окривљени, то је сведок.

Ја мислим да је он био овде, он је био овде.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Али ми нисмо имали изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали изјаву?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Да, и ту стоји нешто што је битно за вас прво, ја већ на време сам рекао да то није тачно него то се потврђује и са сведоком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Ако може да прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: [REDACTED] – заборавио сам да наведем још нешто а што би за вас било добро, односно интересантно и значајно, али и за мене лично. Када су ме ухапсили, односно киндаповали док се догодило овде у село, убијен је [REDACTED], убили су једну жену и једног мушкарца [REDACTED]. А то и други сведоци су потврдили то, а тужилац то време већ напао сведока и вама је рекао да сте непристојни се понашате због тога што сведок то каже. Хвала. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо га и питали то, без обзира што Ви то нисте имали, имали смо ми тај записник па смо питали сведока за то када је чуо, шта је чуо, је ли на путу, где су убијени и тако даље, и он је то и причао и код истражног судије и овде, е сада не знам да ли сте добили превод транскрипта.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Јуче смо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је превод тог записника.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А превод транскрипта још нисте добили?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, добићете и то да свакако нисмо пропустили да га питамо, не знам да ли су браниоци, не могу да се сетим. Ви сте добили транскрипт. То смо га питали, то је он се вратио 21. у село и тако даље.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Хвала. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то, разјаснили смо за овога сведока „Божура“.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У контексту ове примедбе, а и јуче ми смо најавили да ће мој брањеник Садику Селимон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ваш брањеник, ко сада Вас брани господине Садику?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Од почетка заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно, а извините. Добро, ја сам јуче гледала па сам видела да има и Радуловић пуномоћје и онда и жалбу је ли тако за њега, па онда сам то баш данас заборавила да Вас питам значи сада браните Вас двојица њега. Добро.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја мислим да најпре треба њега питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јер он има право на пет бранилаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам само.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле нема отказа пуномоћја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо и њега после. Питаћемо и њега.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, и те формалности. Дакле јуче смо имали проблем па и сада смо наставили око записника, ја ћу много детаљније о тим записницима и изјавама „Божура 50“ уз Ваше допуштење у завршној речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте звони мобилни.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, није ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да разјаснимо неке ствари око овог датума, око ових дилема, дакле реч је о записнику који и Ви имате из истраге где је саслушан први пут без присуства бранилаца, а на почетку записника не стоји ни присуство тужиоца, сем истражног судије и сведока „Божура 50“ и пише у транскрипту 25. децембар и ја мислим да то није спорно по мени. Међутим, шта је овде спорно, на почетку тог записника ви га имате пред собом у дну истражни судија покушава да му објасни шта да говори и тако даље по кривичној пријави и тако даље и тако даље, о члановима групе и тако даље, и сведок пита од почетка а констатује даље да почнем исту причу као што је било јуче, значи ми сада имамо један записник од јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам уопште где то читате.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево га прва страна записника који је пред вама о саслушању сведока „Божура 50“, прва страна, транскрипт 25. децембар 2008. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хајде да кренемо од почетка.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е последње, је ли имате пред собом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле чиним напор да помогнем већу и свима нама, тужиоцу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам мислила да Ви читате ово, овај записник други, Ви транскрипт читате.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, да почнем исту причу као што је било јуче или истражни судија каже „као кад си саслушаван пре него што си добио статус заштићеног сведока“ е то ми немамо и то је интересантно за суд и да се ове примедбе разреше на одговарајући начин, е сада у истом транскрипту на страни 15 истражни судија каже „добро то је то“ када је чуо шта је рекао сведок, е сада „ти си као окривљени, значи када си давао исказ као окривљени пре него што си добио статус овај прича сада о тим неким првом догађају тамо где сте дошли и тако даље“, е сада значи опет нас упућује на тај први исказ и сада би било интересантно да суд, не морамо ми, да суд изврши увид у тај записник где је „Божур 50“ саслушан 24. и шта је њему понуђено, да ли је било албума, није, којих албума и тако, шта је све то причао па је преко ноћи постао заштићени сведок. Шта је то, шта се десило? Деконцентрише ме тужилац чим подигне руку, ево сад сам збуњен, не треба, хвала, хвала. Дакле, то је једна ствар. Друга ствар око ових албума ми смо предложили и кроз жалбени поступак а и раније истицали ону пресуду КП.бр.23/07 где је мој браћеник Садик Селимон тада пре тога и после тога и увек имао надимак „Мони“. Тада у том поступку приликом притварања 27. у Ки. још, у истрази, пред кривичном поступку 27/07 од 30.05.2007. године тада је сијасет фотографија одузето од мог браћеника које немају никакве везе са кривичним делом трговина људима. Напротив, има везе са овим предметом и те фотографије никада ми нисмо добили назад, ни у оном предмету, ни у жалбеном поступку, ни касније, ни до данас. То су те фотографије које су се селективно множиле, умножавале и давале заштићеном сведоку и сведоцима „Ц-1“ и „Ц-2“ да вежбају ликове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви тврдите да на тим фотографијама које су одузете има фотографија где су и овде неки други од оптужених?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја не знам, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли гледали тамо у оном списку?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ма мене не интересују фотографије, мене је интересовало кривично дело које је починио тамо, па тако књижица УЧК, уопште ме није интересовало, а све је то одузето. Дакле то није био предмет оптужнице и ја се у то нисам упуштао и знам да је мој, било је и неког новца и пасоша и тако, и све су вратили сем тих фотографија. Од тада после тих фотографија тражи се заштићени сведок, па се разговара са другим овде оптуженима, нико не пристаје, нађу овог јадника и он пристане да ли добровољно или не, ја не знам, али није предмет тренутни интересовања управо „Божур 50“ него те фотографије. Затражите ви те фотографије из тог предмета, видећете да их нема, а ја знам где су, у тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И све време разговарамо о некаквим црно-белим фотографијама, има их, нема их, и тада је кренула припрема, иначе сценарио је прављен много раније, само је требало да се нађу кривци и пронашли су ове јаднике овде који су оптужени, то ће се видети и из коментара одбране претпостављам свих па и моје маленкости, оних извештаја ВБА, БА, како се зову, ДБ, видећете како се те изјаве поклапају у тој припреми и изјаве „Божура“ и кривичне пријаве и тако даље. Тачно се види где је рађен и прављен сценарио и на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, сад се праве извештаји 2012. са чињеничним стањем из 1999. године, није него. Сва сазнања су наводно имале те службе, само нико није ухапшен. Зашто? Чекали смо „Божура“ да нам каже ко је, а службе све знају. Смешно, аматерски урађено, подмеће се некакав извештај, прекините ме ако сам досадан, дакле извештај Владе Србије, то служба подмеће. Влада својим ауторитетом треба да каже у „Белој књизи“ ко је, шта је тамо. Не каже наша Влада ко је Шарић, ко је Пера, Ђока код нас, него ко је на Косову и тако даље, при том нико се не хапси. Све знају службе, само се не зна ко је извршилац, сада знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви коментаришете само онај прилог фотокопију „Беле књиге“?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коментаришете фотокопију „Беле књиге“.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Уз прилог само што је, изводи неки, видели сте тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изводи из „Беле књиге“, јесте.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Тамо се све зна о туђим проблемима, о нашим се не зна ништа, ми немамо „Белу књигу“, ми имамо Владу нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле,

бранилац адвокат Здравко Крстић позивајући се на део транскрипта аудио записа са саслушања сведока „Божура 50“ од 25.12.2008. и то страну 1, где

сведок каже „Да почнем исту причу као што је било јуче“ и на страну 15 где истражни судија каже: „Е сада ти си као окривљени, значи када си давао исказ као окривљени“, предлаже да се прибаве записници или транскрипти са изјавом „Божура 50“ у којој се говори управо на овим странама и коју је он дао пре него што је, односно када му је одређен статус сведока сарадника.

Затим предлаже да се из списка овога суда Посебног одељења за организовани криминал прибаве фотографије које су одузете од оптуженог Садики Селимона у предмету Ки.27/07 од 30.05.2007. године јер те фотографије нису коришћене у оном предмету као доказ, нису враћене никада оптуженом до данас, а осим фотографија одузете су и неке друге ствари од оптуженог као што је књижица ОВК и слично, што је вероватно овде коришћено као доказ. Дакле фотографије су одузете у том предмету и у том предмету се могу користити као доказ, односно оне се вероватно пошто нису враћене оптуженом налазе тамо па предлагете да их суд прибави и да их овде разгледа.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, сасвим је извесно да нису тамо јер смо ми тражили те фотографије, ја сам рекао где су, у тужилаштву.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Такође сматра да су ове фотографије служиле и за припремање сведока.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: „Божура 50“.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

„Божура 50“.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И сведокиње „Ц-1“ и „Ц-2“.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И за „Ц-1“ и „Ц-2“.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Отуда тако мудро интелигентно препознају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Јер су оне претходно преко ових фотографија, као и сведок „Божур 50“ биле упознате са неким људима.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али ја при том не знам које су фотографије јер их нисам ни видео, нити ме интересује.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Бранилац такође наводи да он уопште не зна о којим се фотографијама ради и да он иако је био бранилац у том предмету никада њих није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оптужени Садики Селимон исто нешто, ради допуне тога, је ли?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Добар дан. Па мене су те слике одузете и кад сам ја дошо тог дана, значи кад су ме довели у Београд негде у СУП, не знам у који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2007?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: 2007. да, мене су чекали ту два инспектора, сви смо ми били у ходнику, сви ухапшени, 14 људи мислим да смо били и они су питали само за мене „Ко је Садики Селимон“, ја сам се јавио и два инспектора су ме одвели у неку канцеларију и ја сад мислим да је то тај [REDACTED] али ја нисам сигуран пошто се он није представио и ја његово име не знам, ако га видим на пример могу да га препознам и он је одмах почео мене да ме испита око моје учешће у ОВК. Ја наравно да сам одговорио на сва питања јер нисам имао разлога због чега да кријем да сам био у ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па и нама сте рекли.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, значи знао сам да невин, да нисам учинио никакав злочин, вратио сам се кући нормално у Прешево, значи у Србију из Косова, наравно после амнестије 2001. и он је почео да ми прича око тога и да ми нуди да будем као сведок сарадник. Ја сам реко какав сведок сарадник, ја не знам о чему ви причате сад. Па знате он ово, почео оним форама, полицијским форама да ми нешто нуди. Ја сам наравно то одбио, реко да ја о томе не знам ништа и немам о чему шта да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите Ви мени само, је ли ово изнесите своју одбрану или објашњавате предлог?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, објашњавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај предлог браниоца?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: И он је мени лично претио, да ли је, сад опет причам, да ли је то тај [REDACTED] или неко други, ја не знам, пошто се није представљао али према свим овим досадашњим причама ја сумњам и мислим да је то тај [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према опису његовог изгледа или према понашању?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према опису како описују да је он изгледао или према понашању?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, и према причи, он је са мном причао и на албански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај [REDACTED] ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Висок, ћелав, значи косу има, опала њему коса до овде негде али имао је обријану главу, значи позади је имао косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади обријана.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Висок и један с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има косу позади или је обријана позади?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има косу позади?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, обријану главу је имао, само овде види се да му је пала коса, значи природно није имао косу, а овде позади је он обријао главу, а онај други је био кратки и имао косу отприлике као ја. Он ми није претио али овај ми је претио да ако не прихватим да будем сведок сарадник да ћу ја да добијем сад овде 10 година затвора и оно, ово, и тако је то било, а мени фотографије никад нису враћене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је одузето, на пример 100, 200, 10?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па мислим да је било преко 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко 30.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Имо сам ја фотографије и у полицијској униформи, сад не знам ни те где су, значи све је то су фотографије у оригиналу које сам ја тражио да видимо овде, а то се не зна где су, а ја не знам ни зашто су одузете, пошто ја сам био тад умешан јесте у оно кријумчарење људи а и није имао везе са нешто рецимо за ратни злочин или било шта друго, нити су ме они питали за кријумчарење људи уопште, само око овога. Значи ја сам реко њима био сам овде, ту, ту, али са Гњиланом ја никад ништа нисам имо везе, него сам ја био у Призрену, какав Гњилане сам ја реко и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у ОВК?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, ја сам био али био сам у Призрену у тој околини, из Албаније смо ушли на територију Косово између Призрена и Ђаковице и ту сам био до краја рата. Добро, о томе рећи ћу нешто у одбрани, није сад то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да кажете и сад ако мислите да је то важно тај период, да, како год хоћете.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па добро, само да узмем папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора, шта год хоћете.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Само да узмем папир па ћу дати кратку изјаву, одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, ајде. Само ћемо да видимо на ово сада тужилац се мало пре јавио, да не буде да сам пропустила. Само да унесемо овако,

Оптужени Садики Селимон се придружио речи свог браниоца објашњавајући како су му одузете фотографије када је ухапшен због кривичног дела кријумчарење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кријумчарење или трговина?

Трговина, односно кријумчарење људима и ко је са њим разговарао те да сматра да је са њим разговарао [REDACTED] у полицији јер са њим није разговарано о кривичном делу због кога је лишен слободе већ о припадништву ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Фотографије му никада нису враћене нити је у поступку био у прилици да их види.

АДВ.ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: 30 комада.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А можда и више, ја не знам, не могу да памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Кажем можда и више фотографија, све су узели шта су нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30 слика, добро. Тужилац је устао, извините, мало пре сте се јавили кад је био бранилац Крстић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је потребно неко објашњење ја ћу дати, ако је вама све јасно нема потребе, не знам колеги Крстићу ако треба да.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мени?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се нешто објасни, по овом закону, ако нема потребе онда ништа али да би неко добио не статус заштићеног сведока као што каже колега Крстић, него статус сведока сарадника потребне су неке радње да се обаве и то ради веће овог суда, ето видим да клима главом колега Крстић тако да сматрам да је сад разумео о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим пред суд излази оптужени Садике Селимон, па наводи да сада жели да изнесе своју одбрану, па је упознат са правима у поступку, да је упознат са тиме да може у поступку да се брани ћутањем или на начин на који мисли да је то потребно, да своју одбрану може да да у присуству бранилаца, при чему наводи да га у поступку брани адвокат,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Крстић и господин Радуловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крстић и Радуловић и наводи, односно додаје да ће одбрану изнети на ком језику?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком језику?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: На српском ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На српском и да се одриче права да се користи албанским.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да се боље разумемо, пошто ја знам српски језик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Јесте ли разумели ова права, знате своја права?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ разговарали, можете да се браните и даље ћутањем, значи хоћете да причате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, није био мој циљ никад да се браним ћутањем него тако сам са адвокатом се договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи ја ћу почети од 24. марта кад су почели бомбардовање, значи пре тога ја сам био кући у Рајинце, општина Прешево. Пре

тога је било проглашено ратно стање од стране Владе Републике Србије, односно тадашње СРЈ. 24. марта пошто је ситуација била толико тешка и напета наше село је било окружено војском и причали су се свашта приче да ће бити напада, оно, ово. Ми нисмо били наоружани, значи од нас нико није имао, нити уопште ја знам да је неко имао оружје од Албанаца у Прешево, а те приче што „Божур“ каже да је носио оружје, да је дао људима оружје то уопште не стоји, то уопште није тачно јер он наведе тамо нека села која немају никакав значај, можда нема ни људи у тим селима, значи не спомиње Прешево главна села који су рецимо велика села да је носио ту оружје да би се људи наоружали него прича неке села мислим да ту нема можда људи у тим селима и 24. маја ја сам одлучио да напустим кућу, породицу, тада нисам био ожењен, био сам са мајком и одлучио сам да идем у Македонију као избеглица. Ви се сећате да сам ја предао пасош бившег пасош СФРЈ, ту у печату, не знам да ли се види, има датум 24. март. Ја сам напустио Србију значи негде око 11 до 12 сати, можда и до један. Пошто сам ја кренуо и пре тога око 09 али село је било блокирано, на изласку из села војска је била ту и они су нас вратили назад, нису дали нико ни да изађе, ни да уђе. И ми смо се вратили назад, а онда после неколико времена, сат, сат и по, неко је јавио да је пут отворен да може да се изађе и пошто мени је брат увек био таксиста, опет сам ја ту са братом био и реко да ме возиш до границе и пут је био отворен, значи ја сам тог дана 24. види се пасош печат кад сам прешао у Македонију и у Македонији сам био око месец дана. Био сам пријављен као избеглица у полицији у Македонији, то можемо да набавимо није ништа спорно и онда сам се договорио ту са неким друговима да идемо и да се прикључимо ОВК, а то је био сваки дан у телевизији који сам ја пратио вести јер ме интересовала ситуација шта се дешава, бомбардовање су почеле. У вестима је био сваки дан да свако ко може и ко хоће може да дође у Албанији на припреме од 18 до 50 година, значи не млађи од 18 и не старији од 50 и који су војно способни, то је званично, а не као што „Божур“ прича да је било 14 година већ кад је носио оружје, што су то глупости, то су лажи. 1996. нико није знао да постоји ОВК једино они челни људи који су били у припремама да формирају ОВК, а то су људи из оног дела у Дреници, а не у Прешеву, значи у Прешеву нико није имао појма да постоји ОВК и тако даље.

И крајем априла, ту негде, ја сам се договорио са тим људима, ја знам им имена и све, с ким сам ишо седморица људи смо били из Прешева, значи околина Прешева, али не ови људи, ове људе не познајем. Први пут сам видео код истражног судије, значи ови људи немам појма ко су били. И нама су рекли да можемо да идемо у Тетово јер од тамо постоји организација, пошто у Куманово није било никакве организације, нисмо знали коме да се обратимо а не као што тврди „Божур“ да је у Куманово био нека канцеларија па да се јавио на обуку, то није било. Ми смо ишли у Тетово, јавили смо се, рекли су нам људи да се јавимо у политичку партију, значи у канцеларију једне политичке партије значи албанске која се званично зове Демократска, односно Албанска демократска партија која је у то време била у опозицији у Македонији, а у Влади је нека друга албанска партија. И ми смо се јавили у тој канцеларији, један човек, сад не знам ко је тај, није се ни представио, не знам, можда јесте. Он каже

да вечерас у седам има аутобус иза овог хотела организовано ће вас водити за Албанију, толико. И пошто је био око два-три сата поподне ми смо седели ту по кафићима у Тетову и у седам смо кренули аутобусом, скоро пун аутобус и негде код Гостивара аутобус је ушао неко село где су узели још неколико људи који су чекали и онда смо се возили до Дебар на граници са Албанијом, то је трајало не знам сад тачно колико али је трајало мало више зато што су на четири-пет места нама зауставили македонска полиција специјалне јединице који су хтели да нас врате назад, не знам због чега али није то битно сад, није ова ствар. Ми смо нормално рекли да смо ми избеглице што смо јесте били али они нису рекли да ми идемо за ОВК пошто у то време је било опасно и у Македонију да се тако нешто прича, него да смо избеглица а да су наше породице у Албанији па ми идемо да се спојимо са нашим породицама, тако су причали организоре, не ја или неко други, него шофер и они други што су били, и тако су нас пустили. Кад смо стигли у Дебар стигли смо можда негде око 12 зато што смо увек кад нас је полиција зауставила можда пола сат до сат времена ту су нас задржали и сместили су нас у неки објекат, ту смо спавали. Ујутро смо кренули, дошли су неки таксисти и ми у колима до границе и границу смо прешли значи не илегално него кроз границу, ту је била полиција македонска. Само смо дали име и презиме и одакле си, без докумената без ништа, тако су се договорили они људи који су организовали то или да ли су платили полицији или не то не знам, није битно, али углавном смо прошли кроз границу, а „Божур“, сад хоћу да вежем „Божур“ је чуо неку причу од неког човека који је можда био са мном ту, како је ишла организација па зато он прича да је он ишо из Куманово, па Тетово, па, а каже да је од Тетова ишо пешке за Албанију, а граница од Тетова са Албанијом је преко 120 километара, ја тачно не знам али сам сигуран пошто сад имам и једног човека из Македоније са мном у соби, баш сам га једном пито колико је граница далеко од тог, пошто ја не знам, ја никад нисам био тамо. Он каже да има око 150 километара али каже нисам ни ја сигуран али испод 120 каже није. Сад ви можете да гледате, значи каже да је 120 и више и нема шансе и нема потребе да би неко ишо пешке и да је 20 километара, значи уопште није тачна изјава „Божура“ да је био а и касније ја знам да „Божур“ није био јер га ја у животу нисам видео тог човека, нити он мене.

И ја сам прешао у Албанији и ишли смо за Драч. У Драч су нас сместили у ресторан „Дреница“, то није био камп, то је био ресторан, ту смо се ми само пријавили, тако су нас возили ти организатори. Ми смо ту добили апликације и дали своје податке све, име, презиме, име оца, ожењен, не ожењен, одакле си, све и ту смо преспавали од тог ресторана једно 500 метара у неки други објекат који је био напуштен тако као. Сутрадан су нама рекли да ви идете за Тирану, значи уопште није тачно сад сигурно вам кажем да није уопште тачно да је у Драч било неки камп за војне вежбе као што каже „Божур“ јер је Драч град на обали мора, значи колико ја знам Драч је највећи град у Јадранско море да ту, ја не знам, можда и постоји нека касарна али камп за тренинг за војне вежбе није било. Није било и због разлога што Албанија у то време није званично признала да она обучава војнике ОВК и сад то је глупо да неко у граду тренира, сви новинари света могу да дођу да сликају то, а ми где смо били једном речју, како

се каже на српском, богу иза леђа. Ја никад у Албанији нисам био, то је мој први пут у Албанији и ми смо ишли у бази Фекен, то се зове, рекли изнад планине Дајти, исто су нас возили аутобусом, није то било далеко у километрима али је било много времена зато што су то путеви лоши не асфалтирани и све иде преко планине и не знам колико времена нама је требало да идемо, плус тога смо ишли сат времена пешке пошто до тамо није изашло ништа, него само пешке, ту су били неки стари магацини напуштени, е ту смо ми 20 и нешто дана држали те војне вежбе где смо имали бојево наоружање се пуца, динамити, бомбе, безтрзајни топови, све врсте наоружања, што је било нормално да тамо нико није ни чуо пуцаш, бацаш бомбе, не сметаш никоме, а не у граду као што тврди „Божур“. И ту смо били не знам тачне датуме али до 25. маја ту негде. После 25. маја ми смо кренули, завршене припреме све, наша бригада 126. командант наше бригаде је био [REDACTED] он је био бивши официр ЈНА, не знам одакле је, мислим да је био из околине Медвеђа негде и његов заменик је био [REDACTED] и тако даље. Хоћу да кажем да неко ко је био зна а не као „Божур“ што каже био сам у тој бригади а не зна никог, а ја који нисам био ја знам имена тих команданта пошто сам то научио касније, видео сам у телевизију, новинама, значи знам ко су били команданти, пошто је она била једна од најуспешнијих бригада, има 190 погинулих бораца, а „Божур“ не зна ниједног, не зна човека који је из мог села а био у тој бригади и који је био у ланцу команде у тој бригади, значи не зна. Не зна још двојицу из Прешева рођени брат и сестра који су били у тој бригади, ни њих не зна, никог не зна, зато што није ни био тамо. И ми смо значи дошли крајем маја на граници са Косовом код Призрена и ту смо били до краја, кад је потписан споразум ја сам био тамо. Знам тачно да сам 15. јуна био још на тим позицијама где смо били од почетка кад сам ја дошао и тог дана сам ја нашао три погинула војника ОВК који су погинули 6 месеци пре тога, значи у децембру `98. у тој линији где смо ми били, пре нас, ту није било ту је био само илегални улазак војника ОВК у малим групама који су носили оружје и 14. децембра, то може званично да се тражи да се види пошто су убијени 40 војника ОВК у заседи а 9 су били ухапшени. А њих 5 тако нешто су били као нестали. Нико није знао где су, они су били рањени, у покушају да се врате назад у тој шуми су се изгубили и ту су умрли. Значи, те људе сам ја нашао 15. јуна 99.године, значи 6 месеци после тог догађаја. А онда смо ту били још два-три дана значи после 15. пошто не знам тачно, нисам ја пратио тад датуме, није ми било то рецимо да сам знао нешто ја би написао па би сад имали нешто званично. Али знам да сам био ту још два-три дана, сад не знам тачно 17. или 18. ми смо кренули пошто претходно наша нека јединица деминери су ишли и отворили пут пошто је то било највеће минирано место на Косову. Граница са Албанијом, јер су војска Србије односно Југославије тад, они су мислили да ако дође до НАТО напада мислим пешадије да ће они да уђу у Косово од Албаније. Зато је и било највеће ту минирано место. И та јединица је отворила неки пут и ми смо кренули тим путем, било је обележено местима како можемо да кренемо и ми смо значи не знам тачно 17. или 18. јун, кренули смо 3-4 сата смо пешачили до прво село, значи прво село у које смо ушли на Косово пошто током рата ми смо били на шуми, нисмо држали нити село нити неки

град, него смо били у шуми. И у то село смо били отприлике 2-3 дана, село Кужњим то је прво село у које смо ми ушли. То можемо да гледамо и на мапи где се то налази. Онда смо кренули тад смо имали оружје са собом још. Село је било напуштено, Косово је било скоро празно у то време. Били су око 400.000 избеглица у Македонији и преко 250-300 су били у Македонији и другим државама света. Значи, у то село нико није био. Онда смо ми ишли из тог села у село Ругова из Хаса или од Хаса, не знам сад како на српском боље то, али Ругова е Хасит али то није толико битно, није битно. Ту смо преспавали исто једну ноћ у школи, сутрадан смо ми предали оружје. Ја мислим да је то био 21. јун, значи, нисам ја сигуран али да кажем 99% сам сигуран да је био 21. јун кад смо ми предали, пошто мислим да су тог дана већ потписали споразум НАТО и ОВК имамо тај споразум и ми смо предали то оружје у то село Ругова е Хасит, нисмо имали право да се крећемо кроз Косово са наоружањем. И оружје цела наша бригада је оружје предала у село Ругова од Хаса код Призрена, или Ораховац. Не знам чијој општини припада то село али ту је негде ближе. И онда сам ја кренуо тог дана ја и још двојица војника ОВК, они су из општине Сува Река из село Вранић али сад сам заборавио тачно њихова имена. Мислим једног знам име а другог знам само презиме, први се зове [REDACTED] смо га звали а од другог знам само презиме [REDACTED] име сам њему заборавио. Ја сам ишао с њима пошто су они живели близу села Мушотиште, општина Сува Река, а ја сам у то село имао једног пријатеља [REDACTED], значи случајно има моје презиме, а ми смо 200 километра далеко. Ишао да посетим тог пријатеља, он није био кући његов стриц, његови родитељи су живели у Немачкој пошто сам се ја с њим у Немачкој упознао са овим [REDACTED]. Његов стриц је изашао и каже „[REDACTED] је данас био овде али је изашао у Призрен, не знам да ли ће да се врати или не пошто му је жена још била као избеглица у Албанији“. Ја кажем добро није битно толико, ја ћу да идем у Вранић пошто је било касно тада нису радили аутобуси, пошто је све било хаос, Албанци нису били тад запослени у фирмама и аутобуси да то. Ја сам ишао у то село Вранић а рекао сам његовом стрицу ако случајно дође тај мој пријатељ кажи му нека дође ту, ја ћу вечерас бити у то село код овог [REDACTED]. И негде после 8 увече [REDACTED] је дошао трактором „Раковица“ у то село пошто је 2 километра до 3, и ја сам се с њим вратио у село Мушотиште. Што сам ту ноћ прспавао значи у село Мушотиште, а увек сам мислио да ту ноћ некако прође пошто сам хтео што пре да се вратим за Гњилане да се јавим мојој породици, јер сам мислио пошто мој брат је знао да сам ја био у рату, али моја мајка није знала брат јој није рекао, да се не би плашила. И сутрадан кад сам ја требао да кренем за Гњилане, они су, његови рођаци организовали неко пиће и нешто шта ја знам и нису ми дали да кренем за Гњилане, значи било је немогуће. Каже синоћ си био ненајављен, нисмо те добро чекали, ово оно, обичаји то су, каже мораш вечерас да будеш овде. Једва сам то прихватио и значи морао сам, био сам још једну ноћ ту и онда сутрадан тај мој пријатељ пошто можда би он сад и дошао овде да сведочи све ово, али је, он је погинуо 2005., или 2006. не знам нисам сигуран, имао је саобраћајну несрећу мотором и није у могућности значи да потврди ову моју причу а сутрадан значи после две ноћи он је мене возио до Гњилана. Приштина, прешли смо кроз

Грачаницу, до Гњилана. Е сад ја кад сам дошао у Гњилане, дошао сам мислим да сам дошао 23 пошто тај датум сад ја вежем, пошто кад сам ја дошао ту сам срео једног човека из суседног села, значи мог села где ја живим у Прешеву, села Летовице, то је три километра од мог села. Тог човека сам добро знао, он је играо фудбал за екипу из мог села а после је и ожењен са мојом комшиницом. Значи, звали смо га као зет. Њега сам срео, он може да дође да потврди то. Ја сам рекао њему да ако данас се враћаш кући да идеш код мене да јавиш брату и мајци да сам ја овде, да сутра долазе код мене да ме посете и да ми донесу паре што нисам имао ни динара код себе, ништа. Он каже без проблема, ја ћу то решити. И сутрадан је дошао брат али сам. Ја сам се чудило где је мајка? Онда он ми рекао да мајка није могла да дође зато што је ишла у сахрани пошто је мислим да је она 23. умрла али 23. да је била сахрана, значи свекрва моје сестре а током рата моја сестра и зет и деца су били код мене кући са мојом мајком цело време пошто је моја мајка била сама, ја нисам био ту, мој брат је био са својом породицом ту поред наше куће и тако даље. А за ово датум имамо извод из матичне књиге умрлих. Ја се тог дана нисам сетио право да вам кажем, али моја сестра кад је била једном пошто тако смо причали реко не знам кад сам дошао знам да сам негде дошао крајем јуна, то сам рекао често овде, али онда ми је она рекла да си ти дошао ту негде каже кад је умрла свекрва, пошто је каже мајка била на сахрани, јер онда сам ја тражио да видимо који је то датум. А то је 23. А ја сам сам овде рекао да сигурно сам дошао после 25. пошто нисам био сигуран, нисам знао. А хоћу да кажем нешто за овај пасус за овог у образложење пресуде и то, ту сте навели направили сте неку грешку али не намерно сигурно. Рекли сте да сам ја као изјавио да сам дошао у августу у Гњилане из Македоније. То нисам рекао никад. А баш једном кад сте споменули пре пресуде, нешто сте причали у вези мене и рекли сте исто овако, ја сам тражио реч изашао сам и рекао госпођо судијо, никад нисам рекао да сам дошао у августу него крајем јуна. А у образложење пресуде опет стоји исто тако и то ми је, значи да нисте обратили пажњу на оно што сам рекао значи, никад нисам рекао да сам дошао у августу него сам рекао крајем јуна што нисам знао тачан датум, рекао сам сећам се, то стоји у транскрипту, рекао сам дошао сам крајем јуна, не знам тачан датум, али сам сигуран да сам дошао пре 2. јула и рекао сам то тад кад сам имао ово примедбу, дошао сам пре 2. јула зато што знам да сам 2. јула, тако сам рекао и тад, испред главне поште у Гњилану видео да је писало тамо „срећан вам дан независности“ 2. јул. Тада се на Косову славио 2. јул као дан независности проглашено 1990. у Приштини од стране Демократског завеза Косова Ибрахима Ругове, они су прогласили ту независност и то се славило до 2007. 2008. кад је проглашена ова нова сад да не улазимо сад у те политичке теме, али тад је то било, значи сигуран сам, видео сам то сам и рекао, значи сигуран сам да сам дошао пре 2. јула. А не као што, а пасош сам дао само да се види кад сам изашао да уопште немам везе са Гњиланом јер у оптужници често је било да смо првом половином јуна ми били у Гњилану, да смо радили неке тамо злочине и шта ја знам. А још тога да сам два пут, има печате, да сам два пут мислим у августу или у октобру два пут сам ја био у Македонији. Прво су ми у августу рекли да ће моја сестра ићи за Америку, пошто је она још била као избеглица тамо, зато су

пуно избеглице били у Македонији и после рата, зато што су хтели да иду у иностранство док њихова документација је била у току, моја сестра је ишла у октобру, то можемо званично да тражимо и од амбасаде и од Македоније и од било ког, моја сестра је ишла у октобру за Америку и дан данас живи тамо. Нису се вратили зато што је њихова документација била у току и кад је завршено имали су право и онда су у октобру ишли у Америку и дан данас живи тамо. Хоћу да кажем да ја уопште нисам могао да будем у Гњилану у периоду кад нам тужилац ставља на терет, не само тужилац него и „Ц-1“ и „Ц-2“ да су мене видели ту. Ја и да сам 21. да сам дошао у Гњилане рецимо и да немам ове датуме уопште, ја нисам могао да будем ту да ме рецимо, јер ме срамота и да кажем да силујем „Ц-1“ и „Ц-2“ јер сам ја кад сам дошао сутрадан, дошао је брат с којим сам био цео дан а онда ове фотографије, значи сваки дан су код мене дошли по 5-6 моји другови, пријатељи, са којима сам био цео дан. И никако се нисам дружио ни са једним човеком што није из мог села, све те фотографије су сви људи из мог села. Ама нема ниједан човек да је из околине Прешева или Бујановца, Гњилана, Македоније, него сви су из мог села и то може да се потврди, ја нећу да кажем празне речи, то су људи који могу да дођу овде а не као што каже „Божур“, каже за оног човека под бројем 9 ја сад знам и тачно бројеве, овај каже је из Македоније. Није тачно, то је човек из мог села. Не у тој албум, него у мојим сликама. Да. Значи, то каже то је човек из Македоније знам га. А уопште он човек из мог села, моја генерација исто смо били у школи, онда оног другог што сам рекао, што сам предложио за сведока Ви сте одбили а то је било много важно. Сведок рецимо човек који је са мном у сликама, „Божур“ га терети да је не знам [REDACTED] га зове, а он уопште није тај човек него је то [REDACTED] из мог села, као што сам рекао брица је, он ради као брица. И сви ти други људи оног трећег [REDACTED] из неког села, што уопште није тачно. И исто и за мене је рекао под бројем 15 где сам ја, каже то је [REDACTED] из села одакле је „Божур“. Сад да не спомињем село. А то сам ја у слици а „Божур“ каже то је [REDACTED] а он му је рођак онда пошто је и „Божур“ из тог села, а то је мало село, они се знају, не може он мене заменити са неким другим, са својим рођаком. Али проблем је што „Божур“ мене уопште не зна а Ви сте сами њега питали да ли знате шта је Садики радио после рата, каква је његова професија? Ја претходно сам рекао Вама он мене не зна, мене сви који су били у ОВК и који су били у Гњилане како што тврди „Божур“, они знају да сам ја радио као полицајац. А Божур не зна, он је рекао лично Вама да не зна, значи што је немогуће, немогуће да је он био ту и да ме зна мене, и да не зна да сам ја радио као полицајац. То је значи немогуће, то је лаж. Он мене у животу није видео нити сам ја њега у животу видео. У животу га нисам видео. Онда, кад је био 24. маја сећате се кад сам га питао сад да ли смем да спомињем та имена што из извештаја БИА-е, пошто она овде пише државна тајна али то на Косову уопште није државна тајна пошто то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове команданте јел то?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та имена која су у јавности присутна, присутна су у јавности имена.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Присутна су у јавности имена нека.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не разумем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су присутна у јавности у медијима?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, јесте он је био министар у влади Косова. Значи, није ништа ту тајна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био министар?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: [REDACTED], добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи, ја сам питао „Божура“ 24. маја да ли знате [REDACTED]? Он је рекао не. Да ли знате [REDACTED]? Не. И оног не знам дал сам питао за овог [REDACTED] и то. Али ја знам те људе пошто то није ништа тајно. И Божур је рекао да не знам [REDACTED], не зна [REDACTED] не зна никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пише се у новинама јел?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да. Није ствар новина, ствар је ја сам Вам рекао да је [REDACTED] био главни командант ОВК за регион Гњилане. Да је [REDACTED] био градоначелник Гњилана и рекао сам Вам „Божур 50“ лаже да је био у ОВК и да је био у Гњилану, зато што он не зна [REDACTED], значи он је био главни командант и његов заменик [REDACTED] и ови други што се помињу а Божур не зна, значи је немогуће, немогуће, ми смо после не знам сад тачно кад али кад смо дошли као митинг је био, ту је дошао [REDACTED], ми смо били у реду, можемо то да тражимо можда и снимак има негде, ја немам никад нисам имао тај снимак, али видео сам да су неки снимали камерама. Где смо били и где је [REDACTED] држао говор, сви војници ОВК су ту били присутни. Како ја нисам видео „Божура“ ту? Односно негде другде да сам га видео. Ја у животу нисам чуо за тог човека, али он је чуо приче од некога да је био неко ОВК, како је ишао, ово-оно и после он причао овде причу. Он уопште никад није био ту, то гарантујем. Значи, то што сам ја рекао стоји у извештају БИЕ, ко је био командант. Наравно, ја пре рата и током рата нисам знао за [REDACTED], то сам ја сазнао касније кад сам дошао у Гњилане, нисам ја знао ко је командант одговоран за регион Гњилане, односно зона како се звала „Оперативна зона „Карадак“, то сам научио касније и знам пошто има емисије, документарне емисије, како су формиране бригаде, где су формиране, ко је формирао те бригаде, о свим бригаама, о свим зонама онда сам ја то све пратио у телевизији и новинама. А да је [REDACTED] после постао министар у Влади Косова за социјална помоћ и тако нешто је био. А знате и сами да је „Божур“ рекао да кад су отете као „Ц-2“ и „Ц-2“ он је био у дворишту Интерната, пушио цигару и да је видео да су оне отете. Што није могуће рецимо, и да је тачно све он што каже да је био, он је као сам рекао да је дошао после 20. Па како је могао да види 17. да су отете те жене? Значи, уопште то не стоји него он зна причу зато каже. А кад сам му рекао колико дана си пре тога дошао у Гњилане ако си био 17 ту рецимо кад кажеш да си видео „Ц-1“ и „Ц-2“. Не зна, не сећам се. Нико овде не тражи прецизне информације од њега да каже дошао сам рецимо 14. јуна у тај сат, у тај минут, у тај секунд. Значи, то нико не тражи него отприлике ако каже да је 17.

био ту у двориште и видео „Ц-1“ и „Ц-2“ па да каже не знам тачно отприлике два-три дана пре тога сам дошао. Значи, то смо ми тражили од њега. Али он каже не зна као. Онда то не зна зато што лаже. Колко ја знам ОВК током '99 је имала негде више од 10.000 војника у целој територији Косова. Наравно, да око Гњилана скоро да нису ни постојали, они Исуфи и то су постојали али то је био мали број. Зна за ту битку где пише у БИУ, где је вођена. Пошто ту је био један рањен и двојица су били погинули а тај рањен је радио са мном у полицији после и он ми је испричао ту причу. Значи, знам од њега лично каква се водила та битка, то је само да се каже битка, није била некаква битка пошто у Гњилану није био рат, нити у Приштини нити у Урошевцу. Према мојим сазнањима, значи ОВК је имала нешто преко 10.000 војника али не више од 15.000. Али после рата су били преко 200.000 можда и 300.000 сви су се представили као команданти, патриоти, војници, лично сам имао проблема са некима из Витине. Али то су биле групе пљачкаша, бандити. А не војници ОВК, ми видимо сад од свих тих изјава које су дали ови 120 и колко, кажу били су цивили, били су у црној униформи, неко је носио униформу, неко није, неко је имао оружје, неко није имао оружје, не знам зашто њима је битно што су тражили оружје од Срба, зато да би се представио некоме да је био у рату, да има оружје, зато што нису имали, зато што су били пљачкаши. Уопште нису били ОВК. Цело Гњилане није имало ни 10 војника ОВК а сви станови и куће њихове су биле узурпиране, ја то знам док сам радио као полицајац кад смо избацили њих из станова, кад су станови продати а нама се ставља на терет од тужилаштва да у Гњилану пре рата је било толико а сад их нема. Тачно је да их нема, тачно је да су побегли, побегли су још из градова су побегли још заједно са војском јер су се људи плашили одмазде, освете. Али после су сви они продали своје куће и станове у Гњилану а нама се ставља на терет сад да смо их ми протерали. И све што се десило на Косову у реону Гњилане, Косовска Каменица, Ново Брдо, Витина, све се ставља нама на терет. А ми смо све те изјаве сад видели и читали, сви кажу да су то били мештани из суседних села, Албанци, цивили и ово-оно, знају по имену и презимену а нама тужилац ставља на терет све те злочине без иједног доказа да смо ми то урадили. Нас 20. Зато што је „Божур“ рекао 20 људи смо ми били, две групе из Прешева по 5-6 и две из Бујановца по 5-6. А ми смо контролисали целу ту област, а за то ти треба можда две до три хиљаде војника или пет хиљада војника да би ти могао да контролишеш ту област. То је преко 100 км² не знам ја тачно колко, то је велика област, није мала. А ја никад у животу нисам ни чуо та села што се спомињу. Ја нисам био с Косова да би знао та села и ко су ти људи, не знам да ли су знали мештани а знам ...људи су причали и знали каже ево овај овај је био избеглица ми каже, по имену и презимену, дошао, купио униформу и сад се представља као војник. Лично док сам радио као полицајац, ноћна смена, сам зауставио човека у село Малишево који је возио „Ладу“ са ВР таблице, али старим таблицама, још из времена СФРЈ, са звездицом, а не са заставом Србије, пошто су сад и заставе се мењале, сад су ове нове таблице. Пре су биле са петокраком, оне нису биле у саобраћају, ја знам зато што је мој брат дошао код мене у посети, ВР али са заставом Србије а не са звездицом петокраком. Пошто су оне биле како да кажем сад, нису биле у саобраћају и ја видим он испред мене

и ја га зауставим, пошто видим да он нема регистрацију. Било после 12 сати увече, пошто ја у 11 ноћна смена је почела. Ја почнем да га испитам, документ, ово-оно, и он се представља као неки војник, као неки командант. Одакле си, из Прешева каже. Не знам ко је тај сад човек, немам информацију уопште али знам шта ми је лагао, који се представио као, па кажем добро одакле ти овде живиш. Па, живим овде зато што ја сам био у ОВК, био сам у ОВПБМ и не смем да идем кући. Реко зашто не смеш, он не зна да сам ја из Прешева. Иначе, не би он лагао тако. Па зато што сам ја био, па кажем ја знам пуно људи из Прешева који су били у ОВК а иду кући. Али ја сам нешто друго био. Па где си био? Па каже у бригади 126. Значи у моју бригаду. Ја кажем па зашто лажеш? Ви уопште нисте били ту јер ја сам ту био и ја сам из Прешева, из Рајинце сам, ја идем кући и знам сви који су били да иду кући и он је био такав некакав бандит, пљачкаш, шта ја знам. Е то су ти људи који су радили ове ако су радили ове злочине, а не на пример да се мени ставља сад овде терет да сам ја починио неки злочин. Напротив, ја сам помагао Србима колико сам могао и док сам радио у полицију, ко год је тражио моју помоћ имао је. За то имате изјаву оног полицајца мог колега. Ја у свако српско село сам био тамо не могу да кажем да сам био у сваку српску кућу а у селима сам био, у свако село. И у ону улицу код цркве у Ђњилане, и ту сам био у патроли док смо куповали у тој пијаци и где су се видели. Сваки дан, не сваки дан, да не испадне сад сваки дан сам био, али често сам био одређен да ту патролирамо, да се осећају сигурни, да сам ја починио неке злочине невероватно је да ме неко мене не препознаје и док сам радио у полицији, али и овде, а ове „Ц-1“ и „Ц-2“, а и „Б-2“ то су лажи које су припремљене да би нас теретили да сам ја починио или узео неке кола, то уопште није тачно, ја у животу нисам узео кола од тог човека, нити сам га у животу видео.

Хтео сам нешто да кажем и око ФАРК-а, „Божур“ је пуно причао о ФАРК-у, теретио је Камбери Сахит, Сахити Камбера да је био припадни ФАРК-а. ФАРК је постојао 1998. имао је своје снаге у Албанији које као наводно припремају се за рат, на Косову није било њихових снага, можда је и било али о томе нисам баш сигуран, на Косову су постојале ОВК снаге и то рецимо од 1997. су први пут 1997. 28. новембра ОВК је изашла јавно да постоји, значи на дан заставе Албаније која се прослави као 28. новембар 1997. ОВК је изашла лично и представила се као војска Ослободилачка војска Косова, знам људи који су ту били, који су тројица тих људи, знам и лично преко телевизије, значи видео сам у документарној серији емисију око тога, значи био је [REDACTED], човек са маском, [REDACTED] не могу да се сетим за његово име, он је погинуо у тој групи када сам рекао да су погинули 40 људи, [REDACTED], да. Тај [REDACTED] је 1998. године 14. децембра погинуо заједно са тих 40 људи, значи то су људи који су наравно да ја у то време нисам видео тај снимак, касније сам видео, пошто сам тада био у Немачкој 1997. касније сам видео, нисам могао да видим то. А ФАРК није постојао, ФАРК је постојао у Албанији, влада у егзилу која је постојала, која је била формирана од стране Ибрахима Ругове, а председник владе је био Бујар Букоши који је био у Немачкој у Бону. Министар одбране те владе је био Ахмет Краснићи који је био задужен и за

ФАРК, али онда су дошли у сукоб између ОВК и ФАРК-а, народ је прихватио ОВК зато што је био присутан на терену, а није прихватио ФАРК који је постојао само на папирима. Ако може мало воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може мало воде, и ако сте се уморили можемо да направимо паузу.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, па нећу ја још дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви увек кажите.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нећу још дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете мало воде да му донесете. Може.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Негде 1998. је дошло до споразума између ФАРК-а и ОВК, потписан негде у Тирани, где је ФАРК прихватио да буде под командом ОВК и од тог дана и од тог датума који ја сада не знам који је то дан и датум, али није спорно то на пример можемо и да тражимо, ФАРК више није постојао, они су били под командом ОВК и носили су ознаке ОВК, тако да „Божур“ никада у животу није видео ФАРК, он је само чуо приче и овде вама је причао бајке или снове или како год хоћете да их зовете, значи уопште ФАРК 1999. није постојао, а и због тог споразума сада ја не знам тачно, али тај министар одбране је извршен атентат на њега у Тирани, што се сумња да су они који су били против тог споразума из тог ФАРК-а команданти, да су га они убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Око Интерната ја имам те слике у Интернату, то су људи који су дошли у посету код мене, значи ја немам ниједну слику ни са било којим другим човеком што није из мог села, значи уопште се нисам дружио и ја нисам спавао у Интернату, односно у Конвикту нисам ја спавао тамо, ја сам прву ноћ ту спавао када сам дошао, ја имам рођаке, имам родбину у Гњилану из мог села, е код њих сам ја био, али у Интернату сам често ишао пошто смо ту требали да се јавимо ради праласка из ОВК у Заштитни корпус Косова. ОВК је престало да постоји 21. септембра 1999. године, онда је била формирана тај Заштитни корпус Косова који сам ја био члан, али не знам тачно када сам примљен у ту организацију, али мислим да је био можда децембар или јануар, ако је јануар значи пада да је јануар 2000. године, пошто не знам тачно не могу да се сетим када сам то и био сам значи знам да сам био до маја 2000. у Заштитни корпус Косова, када сам ишао у Полицијску академију у Вучитрну, маја 2000. године, а ту сам значи био у Интернату где имам слике, људи могу да дођу да погледају потврде, ти што су са мном на сликама, они су дошли и рецимо то вече смо рекли нећемо да се вратимо кући, хоћемо вечерас да будемо овде, и ми смо наравно пили и ја нисам ни могао да идем код тог рођака у таквом рецимо пијаном стању, извињавам се. А они су остали због мене, сад ја како да идем тамо рецимо, а нисам могао да идем са њима, него смо ту ту ноћ преноћили, ја уопште нисам спавао, нити сам био премешен у Интернату, а после, после сада не знам тачно када, али после ја сам се упознао, односно нисам се упознао него ја сам већ и пре знао садашњу моју жену, она је из Косовске Каменице, ја сам њу знао одмалена пошто она рођену тетку значи од своје сестре од њене мајке је удата у моје село за мог рођака и они су као деца дошли често ту, ја сам знао одмалена њу, али случајно значи оно као судбина како се каже,

када сам ја остао у Гњилану значи не мојом вољом, да сам могао да се вратим кући у Прешево ја би се одмах вратио, ја не би ни секунд био у Гњилану, него тада нисмо ми могли да се вратимо у Прешево јер тада таква је била ситуација, а не као што каже „Божур“ дошли смо ту да формирамо оперативни центар а то потврђује и тужилац, неки оперативни центар, па ОВК, па то су све глупости и лаж. Никакав оперативни центар није био у Гњилану. Ја сам лично ту дошао због тога што је ту мени породица била најближе, ја сам могао да останем у Призрену, али мени је то било далеко рецимо да ми породица из Прешева сада долази у Призрен, а Прешево – Гњилане је 30 километара, зато сам ја дошао у Гњилане, не постоји ниједан други разлог зашто би ја дошао у Гњилане него само због тога и зато сам и дошао у Гњилане.

Онда сам ја како сам рекао, када сам се срео са мојом девојком, садашњом женом, са мном је био и мој рођак, значи мој рођак [REDACTED] и моја жена, њихове мајке су рођене сестре, ми смо се срели на улици, он је био са колима дошао код мене тај [REDACTED] мој рођак, и возили смо до оне друге тетке његове и тако смо се упознали и онда пошто је моја девојка тада живела сама са мајком, само она и мајка у Косовској Каменици, имали су свој стан, отац је њен умро 1986. или 1984. мислим да 1984. да, није битно, она је била ту у стану сама са мајком, сестра је њена била удата у Гњилану, а брат њен је био у Немачкој и наравно ја сам ишао код ње. По дану сам био у Гњилану, а ноћу сам био тамо, док сам прешао да радим у полицији, односно у Заштитни корпус ја сам био тамо, онда сам живео у Гњилану али опет сам често ишао тамо. Када сам прешао у полицији сам узео стан под киријом и платио, а ја никада нисам ни узурпирао нечији стан, рецимо српске станове и то, нисам имао потребе. Толико што се тиче моје изјаве, ја немам више шта да изјавим, само могу да кажем да оптужница што се нама ставља на терет је лажна и политички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Наравно да иза овога стоји [REDACTED], али је то тај исти што мислим, а и главни од свих је Ивица Дачић, то не може нико да ме убеди да он не стоји иза овога процеса, лично иза овога стоји Ивица Дачић. Немам више шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сачекајте, хоћете да се одморите мало да направимо паузу или да видимо да ли има питања? Ајде вратите се онда, одморите се мало.

За овим суд одређује паузу ради одмора у трајању од 15 минута.

Опет Фатон значи ће морати касније је ли, је ли тако? Може и касније, добро.

Да констатујем да су и даље ту оптужени и тужилац и браниоци и да улази адвокат Константиновић, до сада Вас је мењао адвокат Петровић и да наставимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се настави претрес у 12,03.

Да ли може оптужени Селимон Садику да изађе да наставимо? Ако сте се одморили. Да ли Ви имате још нешто да додате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја немам ништа, односно имам још мало, имам још мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Хтео сам само да кажем нешто у вези оне јакне када сам изјавио овде да ми је јакна у крвима, када су ме тукли, а у образложење пресуде када сте навели тамо сте рекли некако да не може да се узме у обзир то зато што сам ја могао да се повредим сам и да намажем, али само да вам кажем овако, значи та крв стоји на мојим леђима и није моја крв, него је крв од неког од ових људи јер се то десило 29. децембра када су нас вратили из војног затвора у ЦЗ, јер претходно 28. у недељу ту доле цео дан су нас тукли командири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, овде?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у овој згради?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Доле на нули где је притворска јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ту смо ми били распоређени по собама сами, тада у то време доле није било притвореника, сада је пуна значи, тада су биле празне. То су биле празне ове ћелије за притворенике који су дошли из ЦЗ-а за суд, е ми смо били сами значи тада су нас тукли командири, али мене најмање од свих, а ове друге су тукли више од мене зато што су мене скоро сви командири знали јер ја сам само што сам изашао из затвора, чак је неки командир дао ми и цагарете, јуче је био ту присутан, значи није ме малтретирао нити ништа друго, а малтретирање и пребијање су биле јаче у понедељак кад су нас вратили у ЦЗ пошто ту ноћ смо овде преспавали. Ја кад смо ишли код истражног судије сви заједно, ја сам хтео да устанем оно демонстративно и да протестујем и да кажем судији господине судијо, овој судији Драгану Плазинићу, како је могуће, како Ви уопште као судија дозвољавате тако нешто? Ми смо осумњичени што има право полиција да хапси, свако може да буде осумњичен али то не значи да је починио злочин. Како Ви дозвољавате уопште да се неко понаша тако према нама? Да нас пребије? Али нисам смео зато што нисам веровао ни судији. Рекох у себи, ако судија не предузме ништа, онда ја боље да извршим самоубиство, где ћу да се вратим, онда командири ће да нас убију. И зато нисам смео да кажем ништа. А та крв је од понедељка кад сам имао везане руке кад су нас извели из ћелије, цело време су нас тукли док смо ишли горе и док смо ишли до где је марица, мене су бацили доле на под. Не, на оне клупе што су у марици у комби, где се седи, него смо ми били доле. Ја сам био доле, а ови други су били изнад мене. Неко је из уста прокрварио и та крв је остала ту а ја то нисам ни видео, две

недеље, три сам носио тако јакну. Командир један што је био тамо, кад сам се вратио из шетње, каже Садики шта ти је то? Онда кад сам скинуо јакну видео сам да је то крв и да није моја, значи од ових. А то је трајало још 15 дана највише у ЦЗ-у. Док је дошао управник што је смењен, заборавио сам име, презиме Мицић. Не знам да ли се сећате њега, управник а ту је био и присутан и тада је био Бошњаковић начелник али он није био, него је био заменик сигурно Кристијанчевић. И они су нам односно Мицић нам је лично рекао да од данас не сме више нико да вас бије. И тако се и десило. А ја сам имао модрице овде, значи 10 дана нисам могао ни да померим руку овако од тих батина. Али ја нисам пуно причао око тога, то остављам да ви одлучите о томе. Ја знам да сам радио као полицајац и а против осумњичених нико нема права то да уради, ја не знам како је то уопште могуће овде у Србији да се ради. Како је то уопште могуће? Да се неко тако пребије и да ти псује и жену и децу и нацију и народ и све. Каже не могу очима да вас видим мајку вам шиптарску. Значи, све то су нам рекли. И онда још оне изјаве оних адвоката, ма не, нико их није дирао. Не знам како их није срамота да се представи као адвокат да дође и да лаже овде пред вама. Хтео сам да кажем један случај кад сам дошао у Гњилане, то наравно ја не могу доказати значи, нешто је што ја не могу доказати али то се десило ја сам био на улици у униформи, пошто још нисам имао цивилно одело, нисам имао кућу у Гњилану да би имао своје одело док нисам добио паре па да купим нешто оно. Ја сам видео једну жену српске националности из села Кусце она кад је видела мене од далека, жена се уплашила, пошто сам већ рекао да су те банде већ биле по граду који су пљачкали и све то, униформе, без униформе и то. Она кад је видела се уплашила. Ја сам морао да идем у њеном правцу. Она је стала, али кад сам се мало приближио, рекао сам немојте односно звао сам је бако пошто је била стара „бако, немојте да се плашите, слободно идите својим путем, рат је завршен, ми немамо више ништа са вама, ја немам против вас ништа, ја вас и не познајем, зашто би ја имао нешто против вас“? Фала синко. Да знам сад на пример име и презиме, можда је она и умрла пошто је она већ била стара, она би, ја сам сигуран да би она дошла овде да сведочи ово, да се то десило тако. Према извештају БИЕ и ВБА они имају информације да су припадници ОВК ушли у Гњилане 17. или 18. јуна а ми имамо приче као „Ц-1“ и „Ц-2“ да су оне 17. ту а да се ту чуо страشان мирис као да је ту месецима било људи малтретираних и убијених па се чуо мирис. А ми имамо сазнање да до 16. јуна дан пре тога значи није могао да буде ОВК у Интернату. Значи, није могуће јер до 16. су ту били полиција и војска а 17. и 18. значи ако је тачно пошто ја не знам, и ако је то тачно да су ушли што ја верујем да је тачно, то су припадници ОВК који су били распоређени у околини Гњилана у то село Врбица и Жеговца и у неким другим крајевима. Односно та бригада којом је командовао овај [REDACTED] а никако нисам могао ја да будем, пошто сам ја у то време био код Призрена. Ја сам хтео да кажем само ми нисмо добили ову изјаву од овог домара који је радио у Интернату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То ми је било важно да видим пошто он је радио тамо, да видим докле је он био ту, да ли је био 15., 16. или 17. што је много важно за нас. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је Мемиши тражио, он је добио домара. Ви нисте тражили.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде видећемо и Вама да пошаљемо. Али Мемиши је тражио и он је добио.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ништа није спорно ако сте Ви читали и ако он каже да је био до 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако? Ево Мемиши клима главом.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Онда ништа није спорно, значи то се види да „Ц-1“ и „Ц-2“ нису могле да буду ту 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је око датума Вас занимало. Али свеједно ћемо да Вам пошаљемо. Е сада овако, имамо део са питањима прво браниоца. Један бранилац, други. Ко ће први?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Када је први пут притворен или ухапшен оптужени?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Могу да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКИ: Ја сам ухапшен 28. маја 2007. од стране жандармерије која је исто ушла у стан, мислим у моју кућу и разбила и претурила и шта ја знам све, два-три сата су претраживали моју кућу, нису нашли ни оружје ни ништа, само те слике што су узели од мене, наравно, ја у неком смислу сам рекао шта ће вама ове моје слике? Ви сте дошли мене да ухапсите, за кријумчарење људи, наравно да ја нисам могао да будем, да урадим нешто против полиције, они су узели и то је то.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Од момента када је дошао у Гњилане 22. да узмемо јуна, или 23.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја мислим да је 23.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Јуна 1999.године, па до момента хапшења јел сте се Ви потпуно слободно кретали по Србији посебно Вас питам да ли сте службено ишли, приватно ишли до Врања или да ли је Ваше кретање било слободно?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, овако. Кад смо се ми вратили у Гњилану, ми нисмо могли да се вратимо кући ми који смо били из Прешева и Бујановца. Значи, причам о људима који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ОВК.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У ОВК. Онда сам ја како сам рекао, не знам период кад сам се запослио у заштитни корпус Косова, али знам тачно кад сам у полицији значи у мају, 15. маја мислим да сам ишао у полицијску академију а 17. јула тамо смо били 2 месеца, а 17. јула 2000. сам ја почео да радим као полицајац у Гњилану. А кући сам дошао први пут после потписивања споразума између оружаних снага, како да кажем српске стране и албанске стране у прешевској долини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОВПБМ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да. Кад је тај споразум потписан тада је дата амнестија за све и за оне који су учествовали у ОВПБМ, и за оне који су били у ОВК. Ја нисам био члан ОВПБМ ја сам тад био, радио у полицији значи нисам имао никакве везе са ОВПБМ, значи ја сам дошао можда крајем односно ту не, тачно 2001. мислим негде у августу можда и касније, знам да је жена била трудна са мојом првом ћерком што ми се родила, била је трудна кад сам ја дошао кући. И да, извините. Ја сам нормално дошао кући, био у Прешево, узео личне карте мислим, у Врање сам ишао у каснијем периоду не у том 2005., 2006. онда кад сам изашао из затвора 2008. сваки дан сам био у Врању, тад сам се венчао са женом пошто нисам био венчан. Морао сам прво да извадим њену личну карту, па онда да се замени кад сам се венчао, пошто прво треба да има личну карту да дође до венчања, онда смо требали да заменимо да би узела личну карту на моје име, и то смо журили због оних 1.000 евра од акције што су рекли кад сам ја изашао из затвора. Да би стигли, да би се жена уписала у пошти да би узела те паре. То је било у јулу мислим кад сам ја одмах изашао из затвора пошто је у јул већ изашо рок за оне који треба да се јаве.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Колко је било тих ратних зона нешто сте ми причали Ви у оквиру тих организације одбране у смислу ослобођења Косова.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мислите ОВК у Косову?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Да.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја тачно не знам, али било је 5-6 зона можда и 7.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Добро. Колика је удаљеност између Гњилана и Призрена? Јер је већ то говорио али није говорио о километрима. Отприлике.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па Гњилане-Призрен има више од 150 километара.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Добро. И поштовани председниче, ја ћу Вам приложити извод умрлицу и венчаницу из које ће се тачно видети егзактни начин знате, да је свекрва од његове рођене сестре ██████ заиста умрла 23. јуна. И венчаница да јој је заиста свекрва. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Добро. Изволите.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја бих да се не понављам. Захваљујем се колеги на тако важним питањима и одговорима које је дао мој браћеник, па ћу ја нешто да приупитам да разјаснимо још неке ствари око овог надимка. Можете ли нам рећи сем надимка из пресуде из 2007.године, и тог оптужења да ли сте имали још неки други надимак и који?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па, мене зову Суља и Мони. Значи, моји најближи ту ме зову Мони али неки ме зову Суља, зато што ја кад се представљам као Селимон, они значи него ме зове Суља сад ја не могу да му кажем њему да ме не зове Суља као зови ме Мони значи има у телефонским разговорима они људи из Македоније с којима сам сарађивао током кријумчарења људи, знам тај човек зове се ██████ он ме зове Суља и један из Прешева који је живео у Приштини у то време, који је био као организатор за те људе и он ме звао Суља. Значи, Суља и Мони. Али учитељ никад, значи имамо 6 месеци прислушкивања телефонских разговора, ту се никад нигде не чује да сам ја односно да је мене неко звао

учитељ или да се неко између себе док прича да каже онај учитељ да прича нешто за мене, Суља и Мони.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Кад смо код тих надимака, јел ово Мони се везује за име Селимон?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, Селимон. Мони, то се везује и Суља исто се везује за моје име. Неки ме зову Сулејман.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Споменули сте разговор и прислушкивање пресретнути разговори у овом првом предмету из 2007.године, и разговор са неким ██████████ извесним Македонцем, јел сте тада Ви разговарали на македонском или на српском или на албанском на ком језику сте са ██████████ Македонцем разговарали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Овако. Са ██████████ сам причао на албанском језику, али на српском језику сам причао са ██████████ не знам презиме, а ██████████ је мислим Турчин, из Скопља с њим сам причао искључиво на српском језику и то може да се потврди и овде да се саслушају ти разговори где ја с њим причам на српском језику, да ја не знам македонски а није рецимо да кажем да испадне да сам ја сад научио пошто сам овде сад већ 3,5 године, да сам научио српски језик. Него сам ја српски језик знао и пре тога 2007. сам ја одбрану исто дао све на српском језику и да ја знам српски језик од када знам за себе.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ово питам због тога, то ћу и у завршној речи да поентирам зато што Б заштићени овај „Б-2“ чини ми се сведок каже, наводно препознајући мог брањеника да је са њим разговарао на македонском језику и да је био крупне грађе, црни дечко са незаобилазним ланчићем и метком овај, а да није ништа друго било око врата и тако даље. Тај ланчић и метак је врло интересантан јер је то конструкција „Божурова“, односно онога ко га је припремао па је требало и „Б-2“ то да потврди али реч је о томе да није на македонском језику општио никада па ни онда кад је прислушкиван а није знао да је прислушкиван, што се види из пресретнутог разговора у овом предмету.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Само на кратко, онај човек није ни знао добро српски језик, ја једва сам га разумео. Није знао, он је сигурно македонски знао. Ми можемо да слушамо тај разговор пошто сам ја и тад судији рекао у оном предмету тај човек није добро знао српски, ја сам га једва разумео. Зато сам ја и сведоку „Б-2“ рекао да ли може да се сетиш неку реч да памтиш коју сам ја могао да изговорим на македонски? Он се наравно не сети. Ја не могу да кажем нешто на македонски пошто ја знам српски језик добро. И пишем и читам и ћирилицу и латиницу и све. Значи, ја читам ћирилицу као албански.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е кад смо код ових надимака, у транскрипту који смо јутрос гледали, претпостављам да је код Вас сада, где је забележено саслушање сведока „Божура 50“, на страни 42 у дну, заменик тужиоца каже сведоку „ајде ја ћу да говорим имена, Ви мени само реците да ли јесте или није учествовао“. Сведок „Божур 50“ каже „може“ па сада заменик наводи имена, имена, имена, Наим, и тако даље и у дну на страни 43, заменик тужиоца каже ██████████ сведок каже јесте. Заменик тужиоца шта је он био? А сведок одговара ██████████ Заменик тужиоца, пошто заменик све зна јер је учествовао у писању сценарија он

одговара уместо сведока „из Добросина“. А сведок каже „[REDACTED] командир војне полиције, јесте, учествовао је у подруму“. Нико га и не пита. Е сада, пошто „Божур 50“ се најзад сети кад га питају при дну и у првом саслушању транскрипта а и на главном претресу, овај, за мог брањеника и надимка [REDACTED] ја питам сада мог брањеника да ли зна за неког [REDACTED]? Да ли је то име и презиме? Да ли уопште зна за то лице које је врло јасно навео „Божур“ на питање тужиоца?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја лично не знам, али можда сам чуо [REDACTED] не могу да се сетим, али не знам.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта значи Суси на албанском?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад не знам, ако је мислио Мсус онда је то учитељ, а Суси.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта сте Ви завршили од средње школе?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сам завршио средњу школу, тада је био дрвно-прерађивачки смер у Бујановцу.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Још прецизније, јел сте завршили средњу учитељску, вишу педагошку?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Рекли сте да Вам је приликом првог разговора пришао човек, описали сте га ако сам ја добро разумео, ћелав природно напред, а позади обријан и тако даље, јел може прецизније да нам опишете и да ли би га препознали ако га видите овде или чак фотографију његову? То је једно и друго потпитање, на ком језику се Вама обратио то у ходнику кад вас је било 14 у оном преткривичном поступку у предмету из 2007.године?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па прво се обратио на српском, ко је Садике Селимон? Сад не знам да ли је он или онај колега, то не могу да памтим. Ја сам се јавио. Кад смо ушли у канцеларију, он је сео испред мене и почео да прича албански.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је течно говорио албански?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте одговорили за изглед и препознавање.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За изглед и препознавање.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја верујем да би га препознао.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А јел можете да га опишете сада да би га препознали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Он је био већи од мене, мислим висок можда 190 и више можда, не знам тачно, како сам га описао, значи испред је њему природно плава коса, а овде све је био обријане главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у цивилу или у униформи?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у цивилу или у униформи?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, у цивилу. То су били инспектори УБПОК-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја опет кажем ја не знам да ли је то тај [REDACTED] или није, али ја по свему овоме сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Закључујете.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Закључујем да је то тај [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то онако црн, плав, какав је? Није Вам описао, ако може нешто. Не, ништа. Нема везе.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Висок? Мршав, дебео?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мало је пунији од мене, у то време можда и није пошто сам и ја био крупнији, ја сам овде смршао 15 килограма сигурно.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се представио у ком својству Вас саслушава?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, није се представио никако.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли Вас је уопште питао нешто о предмету кривичног дела трговине односно преласка границе, кријумчарења и тако даље.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не уопште. Све у вези ОВК.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел Вас питао тада за овај, смештај у Гњилану, око неких датума, око нечега?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Питао је он, не могу да се сетим сад тачно, питао ме где сам био у којој бригади, ко је био командант, све сам то одговорио ја мислим нисам знао зашто би нешто лагао, значи рекао сам све, био сам у бригади 126, био сам ту, био сам код Призрена, био сам до 20. 21, нисам знао тачно тад када, али отприлике ту док су се повукле све снаге ми нисмо, такав је био споразум, да не дође до нових сукоба, док се повлачи српска војска, ми смо требали да будемо у тим позицијама где смо били. Ја за друге бригаде не знам како су се понашале. Али наша бригада је остала ту. Док су се они повукли ми смо покупили све наоружање што је било у линији фронта, у једно место. Ја колко знам, било је 40 тона гранате, бомбе, шта ја знам, муниције. То смо све ту ставили, то је ишло назад за Албанију а само лично наоружање пушке и то смо носили са собом које смо предали у то село Ругова од Аса.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је од Вас тражио тај господин који је течно говорио албански ако није у вези тог предмета који је тада се водио шта је од Вас тражио, шта је и шта Вам је за узврат нудио?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па он је тражио од мене да ја, да је боље за мене да ја сарађујем с њим.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У ком смислу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: И да прихватим оно што ће он да ми каже, иначе лоше ми се пише. Шта је тиме мислио да ли ми је претио не знам шта, тако ми је значи рекао, а ја сам то узео као претњу и онда ми је рекао да ја прихватим да будем као сведок-сарадник и да причам неке приче које ће ми он причати. Онда сам ја рекао њему „господине зашто сте Ви мене ухапсили уопште“? Ја знам да сам ухапшен за кријумчарење људи а Ви ме о томе не питате ништа. А сад ме питате нешто друго. И онда сам рекао ја више нећу да причам са Вама. А то што ме питао све сам рекао, значи ништа нисам крио. А то што ми је нудио да будем сведок-сарадник ја сам рекао ја не могу бити сведок-сарадник пошто ја не знам ништа. Шта ја треба да кажем? Да лажем? То не долази у обзир. И да ме убијете, значи прво морате да ме убијете, а ја да лажем или да теретим некога лажно, сад

рецимо да ја овде будем у својству сведока сарадника и да теретим ове људе које не познајем и у животу их нисам видео. То је то било.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је предмет његовог интересовања било кривично дело због чега си приведен или нешто друго ово што си сад испричао? И шта је било после тога да ли су у предмету овом због чега си био тада притворен појављивао уопште да те пита нешто или га никада ниси видео после тога?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: После тога ја сам не знам сад, скоро цело време док сам био у притвору ја сам се плашио да ће доћи да ми уради нешто или да ће рећи командирима или притвореницима да сам ја био ОВК и да би ја имао проблема са људима у соби. Ја сам имао проблема са људима у соби који нису знали да сам био ОВК. Ја сам то крио не због тога што сам нешто урадио неки злочин, него због тога што нормално Срби мрзе Албанце као народ овако рецимо, због тога што је било до рата, а још више оне који су били у ОВК. И дан данас кад год се то спомене, кажу шиптарски терористи. Ја сам се плашио због личне безбедности а не зато што сам нешто урадио него због личне безбедности нисам смео да кажем неке да сам био ОВК. Имао сам лично, и добио сам батине од људи у соби, терали су ме да чистим собу сваки дан само зато што су могли, њих петорица у соби Срби а ја сам Албанац. И онда сам тражио премештај, то зна и госпођа судија кад сам се ја вратио и рекао молим вас урадите нешто, не могу да живим више у тој соби, тражим да идем у самицу негде, да будем сам, нећу да ме малтретирају више. Господин Крстић је ишао код судије и сутрадан је, пошто сам ја јавио командирима а нико ништа није узео, само што су дошли још и више су ме увукли у проблем, као отворе врата и кажу зашто ви малтретирате њега, немој да га малтретирате. А с друге стране, главу, наставите.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моје питање је било, волео бих да чујем одговор, да ли је овај господин како сте га описали течно разговарао албански и шта Вам је нудио и тако даље, да ли се после у том предмету који је текао, како је текао у којим фазама, појављивао по било ком основу или није?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја га више никад нисам видео. А цело време како сам рекао, плашио сам се да ће доћи да ми монтира нешто, да ми, пошто ми је претио лично, значи буквално човек ми је претио. Цело време и сад замислите после сваких претњи, и покушаја тога да сам ја починио неки злочин, кад сам ја изашао из затвора ја сам могао да идем на Косово али нисам отишао, зашто би ја ишао ја сам знао да сам чист, да сам невин, да никоме ништа у животу нисам урадио. Слободно сам живео у мојој кући. А тужилац пред Апелационим судом да споменем још једанпут пред Апелационим судом, овако се обраћа мени каже „он се не зове тако, он је променио име односно тако је рекао, да се ја не зовем Садике Селимон да имам лажно име“ па сад нека устане, нека каже које је моје право име, које је лажно, кад сам променио, зашто сам променио? Ја нисам променио име, ово име и презиме ми стоји у матичну књигу рођених у село [REDACTED] Садике Селимон [REDACTED], тако сам завршио основну школу, тако средњу, тако сам био у ЈНА, после повратка из ЈНА на ово име сам узео и личну карту и пасош. А он тврди да сам ја променио име. Одакле ти извори? Нека каже

онда, кад сам променио име? И да ја променим име а живим у кући где сам рођен. Па ја кад променим име онда идем у неку другу адресу. Нисам ја ухапшен у Бразилу и у Аргентини под лажним именом. Него под мојим рођеним именом које су ми дали родитељи и у селу где сам рођен и где сам живео цело време. Како то онда има смисла? Променио име. Још је рекао да је Божурова мајка дала изјаву под претњом. Ко је претио њој? Нека каже ко је претио не само да износи тамо неистините како да кажем приче.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам ја још једно питање. То ћемо оставити за завршну реч и везу промене имена, [REDACTED] и тако даље, довешћемо у везу то нешто касније претпостављам оно доказаће се оно што смо тврдили на почетку ових главних претреса да је реч о кардиналној грешци али да се плаћа то што није прихватио да каже само да је био у Интернату то се тражило и од његовог браниоца од мене и ништа и пустиће га одмах. Али да не замарамо ово веће сада са тим, о том потом ћемо.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то ми је рекао и овај оперативац кад смо ухапшени сад за ово кривично дело, оперативац који је дошао негде после 2 сата, 2 сата сам био везан нисам могао да дишем, не знам како сам остао жив. Он кад је дошао, каже Садике ми знамо да ти ниси радио ништа, ама баш ништа, него ти си био у Гњилану можда си чуо или видео нешто па испричај нам ово што је рекао рецимо „Божур“ и ти идеш кући. Ја ова имена у животу нисам чуо ни видео. Шта ја да кажем против њих?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само још једно питање.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не могу ја, не знам те људе.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да сте након доласка тамо ишли у академију, запослили се као полицајац колко времена сте радили као полицајац, где и зашто сте напустили?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сам радио, како сам радио од 17. јула 2000.године сам почео да радим до 25. августа 2003. тако мислим нешто а разлог зашто сам напустио полицијску јединицу односно полицију ја могу да доведем овде колико год хоћете број полицајаца и српске националности и албанске који ме знају, да сам ја био најбољи полицајац у Гњилану који сам радио по закону и поштовао људска права свих грађана али у том случају амерички полицајац је тражио од мене у неком поступку да ја лажно сведочим и да ћу добити чинове. Ја наравно нисам прихватио и наместили су ми, пошто су Американци тамо били како се каже све, нико није могао ништа против њих, и дали ми отказ. А ја знам украјинског полицајца с којим сам радио годину и по дана, из Украјине, по чину мајор. После сам га срео прво сам ја радио као патрола у граду и по околним селима, а онда сам конкурисао у регионалној јединици за тешке злочине, пљачке, мислим оружане пљачке, све то били смо задужени ја и онај колега што је дао изјаву [REDACTED] и још један били смо нас тројица у тиму. Били смо задужени за Гњилане, Урошевац, Витина, Каменица и Ново Брдо. Нешто сам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели сте да сте средли тог Украјинског.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, извињавам се. Њега сам срео у граду и он ме знао мене, каже како си, он је причао српски језик као ја. Пошто је он радио и у

Босни и у Хрватској, па после је радио на Косову и знао је српски и ми смо с њим комуницирали на српском језику и ја му кажем где радиш сад, јел још радиш у јединици где смо радили заједно? Не, каже сад ја радим у другој јединици, ја истражујем УНМИК полицију ако неко крши рецимо УНМИК полиција закон или нешто, да, и ја му кажем па ево посао за тебе, кажем истражуј ово, пошто он је мене шта ми је урадио. А каже Садики извини каже, ја против њега не могу ништа, да је из било које друге земље буди сигуран да бих ја то урадио али против Американаца не могу, јер има да ме врати и мене кући одмах. Каже, ја не смем против њега ништа. И то је било то.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И само још ово. Да ли је за време тог времена док сте били полицајац тамо да ли сте имали неке случајеве малопре сте спомињали око банди, око лажних представљања, ово-оно, да се неко представљао као командант, припадник ОВК, да је тражио, уцењивао и тако даље. Да ли сте имали такав случај у својој пракси док сте били полицајац?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Имао сам а то је било скоро цело време док сам радио као полицајац пошто полицијски час је то су Американци увели да, и нико није могао да промени њихову одлуку. Било је од 10 до 6 ујутру. Али кад су били неки проблеми у Гњилану рецимо нека пуцњава или бомба, они су спустили сећам се да је био од 6 после подне до 6 ујутру, да не би било проблема. И тада су само они били, а кад сам ја почео да радим онда смо ми као полиција и КФОР заједно ишли у патроли, односно посебно али смо се срели у граду а имали смо проблема са тим људима који су се представљали као ОВК и то, али у ствари то су били група пљачкаша. А лично 2002. добили смо најаву један богаташ, много богаташ Албанац у Гњилану има своје радње, има све, њему су претили и послали му писмо са старих оних писаћих машина, написано. Командант сад не знам како се представио по имену командант неки да му тражи 20.000 евра да му наплати јер му то треба за нешто, за војску и шта ја знам и да не јави полицији иначе ће да му запале кућу. И тај човек је шта је радио, одмах је дошао у полицију и пријавио случај. Ми смо одмах преузели случај и прво смо се везали поштом, тражили од поште да саслуша све телефонске разговоре који ће да буду упућени њима, односно том човеку. А он је требао сутрадан у 6 сати код гробова у Гњилане да му да тих 20.000 евра. Ми смо наравно сутра били сви у цивилу, било нас је око 100 полицајаца, око гробова, поред куће, поред гроба, све смо били у цивилу и оном човеку смо рекли иди и стави торбицу празну, не стварно, пошто су они рекли стави га у овај гроб. Сећам се то је гроб [REDACTED], пошто је то био тај човек убијен у демонстрацијама које су биле на Косову од српске полиције као познат гроб, е код његовог гроба да стави те паре. Ми смо рекли њему, иди стави тамо торбицу, он је ставио и отишао. После пола, десет минута тако нешто, дошли су ти људи колима, један је изашао као да се моли поред једног гроба чита молитву, и узео ону торбицу и ставио у кола и кад је кренуо ми смо њих ухапсили. И знам тачно и пресуду били су осуђени тројица, 11, 9, и 7. Они 9 и 7 су били рођени браћа, а онај трећи им је био ујак. А они су били само два месеца на слободи пошто пре тога су били у Македонији у затвору за исту пљачку. Тамо су пљачкали неки аутобус у оружану пљачку али су добили помиловање од Републике Македоније, пошто он није причао него

смо ми то знали кад смо истражили одмах кад сам ја њега питао дал си био ухапшен некад за нешто каже не. Онда ја кажем зашто си био у Македонији, па каже тамо сам био зато што сам носио оружје за ОВК а за кога си то носио оружје. Каже то је тајна. Зато што је он лагао. Кажем каква је тајна сад? Рат је завршен сад треба да се поносиш ако си носио. За кога? Па не, нећу да кажем. Кажем немој да лажеш ти си тамо пљачкао аутобус и зато си био у затвору а он само каже а одакле ви знате то? Па кажем, то ми је посао. Значи, то су биле групе људи који су пљачкали а они нису уопште били у рату нити су били у ОВК.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте се уморили?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ако може мало воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е хвала. Сада Вам питања поставља тужилац. Имате питања? Изволите. Јел сте се уморили? Може?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мало ноге ме боле али није страшно. Не, не, стајаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да седнете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има иза Вас ту столица ако хоћете. Сад ће један. Седите, ево вам столица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сачекамо.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он каже да може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то било са тим богатим Албанцем? Кад се то догодило?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: 2002.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 2002.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Можда и 2003. сад. Нисам баш сигуран, али док сам радио у тешким кривичним делима то је било у тој јединици док сам радио не у патролу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли у Гњилане кажете тог 23. рецимо јуна, имали сте униформу, каква је та униформа била?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Моја униформа је била горња страна је била немачка униформа, а доња је била турска, значи униформа немачке војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Горњи део немачки, доњи део турски. И коме сте се јавили када сте дошли у Гњилане?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја прво сам ишао у тај Дом ЈНА пошто знао сам да то постоји, а никада нисам знао нити сам чуо да постоји Интернат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И коме сте се јавили у Дому ЈНА?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ту када сам дошао био је један човек у униформи који ми је рекао да пошто сам ја тражио смештај где да спавам, није никакав разлог био мој да се јавим ја њима због нешто, него реко ја сам из Прешева, немам где да спавам, не могу да се вратим кући, реко где да спавам ја вечерас и он ми је рекао да могу да идем у Интернат да спавам. А реко где је тај Интернат,

реко ја не знам Интернат, а он ми је описивао како могу да идем то тамо и тако сам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи тог првог дана када сте дошли, одмах сте отишли у Интернат, добро, и сада када долазите у Интернат шта тамо затичете, како то, можете да нам опишете како то изгледа, да ли има стражара, да ли има рампе, да ли има кућице, да ли има?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја када сам дошао нисам видео, срео сам [REDACTED], мог комшију који је био са мном у ОВК али он је дошао пре мене зато што сам ја како сам рекао ишао сам у то село Мушутите, он је био ту у цивилу нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Интернату?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте га срели, на капији или?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Док сам ишао у Интернату у двориште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У дворишту?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада коме сте се у Интернату јавили?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Никоме, у Интернату никоме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била нека стража напољу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је могао свако да уђе у Интернат?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да. Ево имате моје слике они људи су цивили, моји пријатељи који су дошли рецимо ту ноћ су били ту, спавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте, јесте сами пронашли просторију у којој ћете спавати или вам је неко рекао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED] је већ био смештен и рекао да ту у његову собу има места и ја сам нормално имао само ранац код себе, ништа друго нисам имао, нити оружје, нити муницију, ништа друго нисам имао, само ранац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налазила та соба, на ком спрату, на то мислим?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: На првом спрату рецимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На првом спрату.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не кад уђеш у улаз, идеш кроз степенице горе у први спрат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лево, десно када се попнете уз степенице?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад како ја да објасним, сада када идеш горе мислим да дође на леву страну, не поглед према дворишту него на другу страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био у том Интернату неки део који је био за спавање и неки део као канцеларије или је то све исто било?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То су биле где сам ја ишао то је био део за спавање, а канцеларија нисам видео, односно биле су ту канцеларије сигурно али ја у канцеларије нисам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нити сам ја спавао у Интернату, само ту ноћ сам био ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је био неки ресторан, нека кујна, нешто?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Била је она као трпезарија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се она налази?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Доле у првом спрату, мислим у подземље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У приземљу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али ја никад нисам јео ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само то сам приметιο и раније да се не разумемо, Ви када кажете први спрат је ли то мислите на призмеље или?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Приземље, не приземље, ја сам био изнад приземље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Спавали сте горе, а где је био ресторан, да ли у приземљу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У приземљу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то, зато, добро у приземљу. Па јесте се хранили у том ресторану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим рекао је да је једну ноћ преспавао, ја га сада питам ујутру када се пробудио да ли се хранио, да ли је отишао да доручкује?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја нисам јео у Интернату. Ја сам имао паре и сваки дан, само мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мало пре сте рекли да нисте имали паре, зато Вас питам.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па кад сам се јавио том човеку, том [REDACTED], да ми дође породица, тражио сам од њега да ми дође породица, да би ми донели паре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, они су тек сутрадан дошли?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ја Вас питам за тај дан.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Те вечери нисам вечерао, те вечери када сам дошао ја нисам вечерао, а сутрадан смо се срели са тим [REDACTED]

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Је ли било тамо још неких људи у Интернату, да ли у униформама, да ли у цивилу, да ли пола, пола?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Било је цивила, било је у униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете колико тих људи је било отприлике и да ли сте питали колико ту људи има?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја нисам питао никог ту, само сам [REDACTED] што сам причао, а ови други што су били са мном у рату, они нису били ту, значи из мог села, само [REDACTED] био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог следећег, је ли знате, мислим ако знате знате, ако не не, можете ли да определите колико људи је било у том Интернату?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја не знам зато што су ту људи дошли цивили, ја не могу да, ја нисам водио ту евиденцију колико људи спава или колико људи је могло да буде ту војници а ко не, али знам тачно да су ту цивили могли да уђу без проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, зато, мислим Ви се љутите.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А доказ је у мојим сликама, то су цивили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви се љутите на „Божура“ што не може да определи тачно дане и сада Вас ја исто тако питам да ли можете, не морате да кажете 51, него више од 10, мање од 10, више од 50, мање од 50, разумете, да ли можете тако?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Знам разумем, али ја не могу да кажем, можда је било и 30, 40, 50.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ништа, ништа.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Откуд ја знам, нисам водио евиденцију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е шта радите следећег дана?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Следећи дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пробудили сте се у Интернату ујутру и шта сад радите?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Код мене су сваки дан дошли моји другови и пријатељи са ким имам слике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а Ви устантете ујутру и шта сада радите, тог не знам 24. рецимо, шта тога дана радите?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Тога дана је дошао мој брат, то сам рекао, тог дана је дошао мој брат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је знао где да Вас нађе?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У кафићу где смо пили кафу са том [REDACTED]

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па зато Вас ја питам како је Ваш брат знао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У кафићу „Ура“, ту смо ја и он пили кафу и он ми је дао 200 динара, тај [REDACTED]

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, јесте ли се нешто договорили претходно?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Са ким?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте знали да се нађете са братом баш тога дана на том месту у то време?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Зато што сам ја рекао ја ћу бити у овом кафићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро то Вас питам, па зато Вас питам, ништа није компликовано.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У кафићу „Ура“ који је био близу Интерната.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то овај на сликама кафић?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, то је кафић „Ура“ који су близу Интерната, а не кафана од [REDACTED] код аутобуске станице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Е шта онда радите након што сте се нашли са братом?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па брат је био ту скоро цео дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, сада Вас питам, не морате сада на сваки минут, него следећих не знам, тога лета шта сте сада радили Ви у Гњилану ето након тога дана или тога дана па надаље?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сам спавао код [REDACTED].

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он живео?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED], у Гњилану, он је мој рођак који живи у Гњилану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој улици?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У насеље Гавран, ја не знам сад, у насеље Гавран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то далеко од Интерната?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Има више од километар. Не знам тачно, али отприлике километар има сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада одете код Ваших рођака [REDACTED], а колико сте се, колико сте времена код њега спавали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја скоро цело време сам код њега био, али нисам увек био код њега пошто сам имао и рођаке тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете цело време, је ли то значи до овог 17. до оног фебруара, јануара, фебруара 2000. или до кад?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, то је трајало око месец дана, ја сам после ишао код моје девојке у Каменици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то, значи следећих месец дана сте спавали код Абдулаха?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Код и код моје рођакиње [REDACTED] она је удата у Гњилану, са њеним мужем сам одувек имао добре односе, увек смо играли шах када је дошао код нас, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: [REDACTED] је шта Вама?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А [REDACTED] шта је он Вама?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Он је рођак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим рођак али како?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Далеки рођак, рођак, родбина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да објасните ближе.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не знам сада како, колико ближе али смо у сродству значи ми не можемо да се женимо, односно да буде нека женидба између наших зато што смо рођаци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи није неки близак, него неки даљи?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, није баш близак, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ова госпођа код које сте били?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Она је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове само молим Вас?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED].

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, је ли она нека рођака?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Моја бака и њена бака, и њен деда су били рођени брат и сестра, значи за њу знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам разумео значи тих следећих месец дана сте мало спавали код Абдулаха, мало сте спавали код ове [REDACTED] госпође?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где живи госпођа [REDACTED] у Гњилану, тад?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Она живи, не могу сада да се сетим насеље у Гњилану када идеш из правца Гњилана према Приштини, на левој страни, знам улица има ту сада самопослуга „Пирева“ е ту изнад те самопослуге, мислим у крају Гњилана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Скоро у крају Гњилана, тј. то му дође баш слепа улица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам схватио на периферији Гњилана према Приштини?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: На периферији да, на периферији Гњилана, са леве стране значи када идеш из Гњилана за Приштину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада јесте Ви то не знам 10 дана спавали код једног, па 10 дана код другог, па се опет враћали или је био неки период, или није било правила?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја нисам тако бројао дане да спавам десет дана, па десет, него сам ја знам када сам ишао код овог [REDACTED] да спавам можда два, три дана, пет дана, а онда да не досађујем људима па сам ишао мало код ове моје рођакиње и тако даље, а онад сам како сам рекао после сада не знам тачно када ја сам ишао у Каменици ту код моје девојке и тамо сам живео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када би то било отприлике када сте отишли у Каменицу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја тачно не знам, можда крајем јула, можда почетком августа, то не знам тачно, ја нисам водио рачуна о томе сада да ја запамтим датуме када сам ишао код моје девојке, пошто сам ја и претходно понеку ноћ ишао тамо, али онда сам прешао да будем увек код ње, пошто је она живела само са мајком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, а како се иде, колико је то далеко од Гњилана до Каменице?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па има 40 километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли радио неки аутобус или како сте ишли?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Таксистима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Таксистима, имали сте пара за такси?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам ја платио сам, то су таксисти који раде рецимо ако је пошто су били и комби са седам, осам људи, али и кола значи, значи 2 марка за човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: И ја чекам ред док се пуне кола да би ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, разумео сам.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи нисам платио никад сам 8 марака, тада у маркама је било да би ја платио сам, него сам чекао док се долазе људи да би ишао тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Вас, Ви сте нам нешто рекли да сте долазили, исправите ме, да ли у Интернат или у Дом ЈНА неким поводом да би се пријавили за КЗК, ако сам добро то разумео или нисам разумео?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то је касније било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А касније, добро, а шта Ви радите тих месец дана у Гњилану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ништа, како сам рекао сваки дан су дошли пријатељи и могу да донесем сведоке овде који су дошли сваки дан и често смо ишли, они су хтели да посету село Преказе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А одакле су ти пријатељи?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Из Рајинца, из мог села, значи сви ови из слике, а нису како „Божур“ што каже да су из Македоније и да су из Прешева, него су то људи из мог села, они када су дошли скоро сви су дошли колима и скоро сви су хтели да иду у село Преказ где је 1998. убијен главни командант ОВК [REDACTED] [REDACTED] цела његова породица, она је и дан данас музеј и ту сваке године 05, 06. и 07. а највише 07. се одржавају као манифестације, концерти, сви естрадни певачи долазе и ту се окупљају преко 200 хиљада људи сваке године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у ком месецу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У село Преказе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, у ком месецу, кажете 05,06. и 07.?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Марта. Они су тада погинули значи, убијени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е они су сви који су дошли каже хоћемо да идемо да посетимо Преказе и онда смо ишли у Преказе, па смо наставили за Пећ, Дечане, Ђаковица, Призрен, Урошевац и вратили се у Гњилане, тако да ја скоро у Гњилане уопште нисам ни био, мало сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли сте за тих месец дана кажете колико сте били у Гњилану тих првих до краја јула или почетка августа, да ли сте још неки пут ишли у Интернат?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Како сам рекао, када су ови људи рекли да хоћемо да останемо вечерас овде у Гњилану, онда смо преспавали ту ноћ у Интернату са тим људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је то отприлике било, ако се сећате сећате, ако не ништа?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па рецимо првих тих месец дана, значи то су слике од првих месец дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли можете неки дан да определите, дан неки? Не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не могу дан да определим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не могу али знам да када су ови дошли рекли су да хоћемо да останемо па да наставимо да пијемо и то смо и урадили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли знате прво да ли је Гњилане у то време док сте Ви били, тих месец дана, долазио Тачи и да ли је била нека велика свечаност у граду?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да ли се сећате када је то било?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Овако ја нисам чуо да је господин Тачи дошао тога дана, али сам чуо догађај после, нисам учествовао, нисам имао појма да ће бити срушен споменик Цара Лазара, споменик Цара Лазара је тачно где је срушен тога дана, који је то дан ја не знам, значи појма немам који је то дан, али после сам чуо да је тога дана када је Тачи дошао срушен споменик, лично нисам био присутан, односно нисам знао да ће доћи Тачи иначе би ишао ја у том митингу или шта како да га зовем, али да се разумемо значи када кажем да би ишао не треба да значи да се разуме да би ишао да учествујем у рушењу Цара Лазара, јер ја нисам имао појма да ће неко срушити тај споменик.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли ту било пуно људи на том митингу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Сад како ја знам ту је било пуно, значи како сам чуо, пошто су ми то причали и док сам радио у полицији понекад када се дошло до те такве приче нешто, причали су да је било толико, ја лично нисам учествовао, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико, када кажу пуно, када кажете пуно колико је то отприлике, шта то значи пуно за Гњилане, за?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Сад ја не могу да кажем да су били 50 хиљада људи када нешто нисам видео, можда су били 20, ја не знам, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи када кажете пуно то је.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али тачно је да су у Гњилане дошли људи са свих страна, мислим из околних села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да би присуствовали том догађају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Када помињете оно окупљање када је А [REDACTED] држао говор, када је то било и где?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То је било у насеље Гавран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У насељу Гавран?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Гавран, то је исто километар далеко од Интерната.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то исто то насеље у коме сте Ви спавали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, пошто има две насеље Гавран 1 и Гавран 2.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е то, то сам хтео.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сад мислим да је то било у насељу Гавран 2 пошто има ту једна велика површина, трава значи нема куће, нема ништа у тој области ту се држао тај митинг.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је то било да ли се сећате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то је било ту можда отприлике после 10-15 дана када сам ја дошао у Гњилане, можда и више ја не знам, ако има тај снимак видео сам ја да су људи снимали приватним камерама, нисам у телевизији никада видео тај снимак, можда некад ако има можда има и датум, значи није ништа спорно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је слушао, ко је, разумете ме, ко су били слушаоци тог говора?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па грађани Гњилана и околних села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Сада да ли сте Ви видели да се нешто, неко зло догодило у Гњилану док сте били тих месец цана?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Лично ништа нисам видео, нити сам у то време чуо да се нешто десило пошто нисам био присутан и не могу да кажем ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ти таксији за Каменицу одакле су полазили, где сте ви то кажете чекали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То је на изласку из Гњилана има, тада је била бензинска пумпа „ИНА“.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео сам да питам да ли то има везе са аутобуском станицом?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, аутобуска станица је то четири километра можда далеко, да не будем, али око три јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је аутобуска станица од места где сте Ви спавали код овог првог?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па исто три, четири, пошто је то у скоро у крају Гњилана, насеље Гавран, а да би се вратио код аутобуске станице, аутобуска станица је у правцу Урошевца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да горе неке куће у Гњилану? Да ли се видео неки дим?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се чуле неке експлозије?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Лично не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Док сам радио у полицији да, ноћу, значи то сам чуо, а нисам видео ко је шта радио и ко је шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али када, сада кад кажете да сте радили у полицији, који је то период само ми?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: 2000. до 2003. али то су могли људи да бацају бомбе, ухапсили човека који се напио и пуцао целу ноћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја ово питам значи ако сам Вас ја добро разумео, то лето 1999. је било мирније него што су били 2000-2001, 2002 и 2003.?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Како молим Вас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам да ли сте чули неке експлозије, пуцњаве да ли сте видели неке паљевине лета 1999. у Гњилану, кажете да нисте, али кажете било је тога касније?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па зато што сам ноћу ја био по граду, значи док сам био у патроли, а у полицијски час је мирно, значи нема никакве буке, рецимо где год да се пуца нешто ти чујеш, а по дану не можеш да чујеш, а и ако се пуца рецимо на другом крају града не може да чујеш ти пуцњаву, једино ако дође до неке велике експлозије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је село Рајинце далеко од Прешева?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па око 12 километара, нешто преко 10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је далеко од Бујановца?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Исто тако 12-13 километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли познајете Ви Шефкета Муслијуа?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Из медија, из телевизије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја мислим овако лично да ли га познајете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, лично немам нисам имао никакве контакте, видео сам га у Гњилану, видео сам га у хотел „Кристал“ мислим да се сада зове хотел „Европа“.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али то када нас највише интересује то лето 1999. године, да ли сте га лета 1999. године видели у Гњилану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Лично нисам га видео 1999. године уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он, кажете Ви знате ко је припадник ОВК, да ли је он припадник ОВК?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сад само могу да нагађам, да нагађам, али колико ја знам ја мислим да он није био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја не знам, можда је и био, али колико ја знам није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде је.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Он је био главни командант ОВПМБ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Касније, да.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, касније је био главни командант, односно врховни командант ОВПМБ, значи тако га знају сви људи зато што је сваки дан био у медијама, у телевизији, учествовао у преговорима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он, да ли знате да ли је он осуђен за неко кривично дело, да ли је био у затвору?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја тачно не знам због чега, али знам да је осуђен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате на колико година?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На колико година је осуђен?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мислим да је осуђен на 12 година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тај злочин се догодио, односно то за шта је осуђен што је било нешто везано за Гњилане или за неки други град?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, мислим да не. Не знам тачно због чега, али знам да је осуђен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате неког од осталих које помиње, видим да сте читали изјаву наравно „Божура 50“, па кад он помиње неке групе па Вас сврстава у неку групу, да ли неког од тих људи знате? Он каже да сте Ви били у бујановачкој групи?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, није тачно да сам ја био припадник те групе, али од ових људи ја не познајем скоро никога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, само нам реците оног кога познајете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, само кога.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Знам из каснијег периода од неких, када смо гледали албум, знам да су негде од Бујановца, али знам да они никад нису били ОВК и нису били са мном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим сад морам то да вас питам, када сте дошли из Призрена, зашто одмах нисте отишли у Каменицу код девојке?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја тад нисам био у односу са њом, ја сам само знао њу, ја касније сам се са њом значи ступио у везу са њом и касније сам прешао код ње, ја сам њу знао од малена, али ја нисам, није она била моја девојка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у тих месец дана када сте дошли у Гњилане, у тих месец дана сте се и срели са њом и зближили толико да сте после месец дана, односно у току тих првих месец дана отишли?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесам то добро разумео. А са ким је она живела тада у Каменици?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Она је живела са својом мајком, а брат њен је од 1991. године био у Немачкој, односно 1992. не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А отац умро када 1984-86. рекао је то.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам разумео госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, рекла сам када је умро отац.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, он знам да је 1991. и 1992. ишао у Немачку, њен брат и вратио се негде 2000. или 2001. не знам тачно сада кад се вратио, ја сам одмах тога дана ишао код њега из Гњилана у униформу, у полицијској униформи. И са њим сам се ја знао и причали смо телефоном из Немачке када је звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дуго сте Ви носили ту униформу у Гњилану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја, два, три дана. Два, три дана, а после скоро нисам ни носио никад, само када су ови рекли ајде да се сликамо да имамо за слике, да се види да смо дошли код тебе и да будеш у униформи. Нисам ја носио униформу зато што ја сам када сам предао оружје у то село код Призрена, ту је престајао ми више мој задатак како да кажем као војник, да сам могао да идем кући ако сам рекао, одмах би ишао кући у Рајинце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али сада мени то право да Вам кажем, Ваши другари који су из Рајинаца су долазили свакодневно у Гњилане?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, тада не разумем можда баш свакодневно, али то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али често су долазили.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али ја гарантујем да су дошли рецимо можда недељу дана можда сваки дан, можда један дан нису дошли, па опет су дошли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад шта то спречава да се Ви са њима вратите у Ваше село?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мене шта спречава?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, ко је то знао да сте Ви били на обуци?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па као која, па ја не би могао да верујем да не зна српска полиција да ли сам ја био или не, а ја сам у то време био терориста, значи како се каже за српску војску и БИА-у, односно тадашњу ДБ, ја сам био терориста, како ја да се вратим кући. Мене сада су убили од батина, у како се каже у такозваној демократској земљи, а шта би ми се десило тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, како сам Вас разумео ништа никакво зло ни тада нисте, никакво зло ни тада нисте направили кажете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никакво зло нисте направили ако сам Вас добро разумео, осим што сте били на обуци?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, гарантујем пред овим судом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим шта би онда могло да Вам се деси ако нисте ништа направили.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Господине тужиоче, односно госпођо судија ми смо били цело време и дан данас смо ми терористи, званично је проглашено, ево пре месец, односно у фебруару у новинама и где год да пише када је било у фебруару ова годишњица споразума у Рамбујеу пише српска делегација коју је предводио онај [REDACTED] мислим, и терористичка ОВК и дан данас сваки политичар нама зове терористима, е сада ти кад те неко зове и дан данас терористима и не питаш зашто ти ниси смео да се вратиш кући, па зашто сам се вратио онда 2001. и зашто сам живео у Рајинце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ја заиста сам изразио сумњу у Ваше име и презиме, али сам ја то побркао са нечим другим, тако дакле ја Вам се извињавам за.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не треба мени да се извињавате господине тужиоче. За овакве ствари ја сам овде 42 месеца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја сам заиста то, не, ја сам Вас питао тада на Апелационом суду онако, не, питао сам да ли сте некад мењали име, то сам питао.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисте питали, него сте рекли суду да сам ја променио име, значи теретили сте ме тамо, да не кажем лажно, извињавам се, значи то му дође тако. Теретили сте ме пред Апелационим судом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За шта? Дозвољено је да човек промени име, ништа вас не теретим ако је то дозвољено али је очигледно и сад вам кажем погрешно сам и.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па питање је зашто ме теретите за нешто што немате информацију?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, напротив, али.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: То може да се реши на једноставан начин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Погрешно сам, ето, извињавам се и ето то је, видим да Вас је то погодило и ја Вам се сад извињавам за то, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Прихватамо, прихватамо.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја прихватам нормално, али мени је било криво, значи теретите ме за нешто што немате никаквих доказа, теретите некога, треба да имате доказе господине тужиоче, а не празним причама. 42 месеца сам овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се уморили Ви сада данас?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, нисам се уморио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам се уморио, него једноставно не могу да прихватим нешто без да немате никаквог доказа да теретите неког. Ја лично знам, ако они не знају, ја знам да кад се ухапси неко мора да се води истрага и мора да има доказе да се неко ухапси, не можеш ухапити некога без доказа. Нас су ухапсили без доказа. „Божурова“ прича не може да прође ни код најнеспособнијег полицајца у свету. Доведите најнеспособнијег полицајца у свету он ће да каже овај човек лаже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде сад кад смо већ упустили у то али ова прича је почела тако што вас је сведок „Б-2“ обележио као човека који је њему узео ауто, тако је то почело и то сам вам рекао и оне вечери 25., јесмо тако ми почели причу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па да, реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесмо ли тако ми почели причу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: ОК, рецимо на пример.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разговор је тако почео? Ништа није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, пре „Божура“?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, 26. извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: „Б-2“?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: „Б2“, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: „Б-2“ је саслушан пре „Божура“.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 26., не, него 26.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па „Б-2“ је био сигуран 100% за Самета. Је ли био сигуран за Самета да му је узео кола? А после овде га није препознао. Како веровати сад том човеку. Код истражног каже 100% сам сигуран да је Самет и Садике Селимон били код мене и одузели ми документа и кола, а после овде каже Самет није био, како је сигуран да сам био ја. А ево ја кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, небитно.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Самета Хајдари ја у животу нисам видео. Да је он реко опет овде да смо ја и Самет били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас разумео сада, није важно.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, морамо да објаснимо ове ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто сам побркао, ја сам нешто побркао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните, објасните шта то тужилац није.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: „Б-2“ је теретио Самета да смо ишли ја и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумела сам.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А ја тврдим да Самета у животу нисам видео, али шта да је „Б-2“ два рекао опет овде пред вама да је Садике и Самет били су заједно и одузели ми кола, значи би био осуђен за нешто што није урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А како узети његову изјаву као истиниту кад он, ја нећу сад да кажем да лаже али једноставно су можда човеку или рекли да каже за нама или је мене он мешао с неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погрешно препознао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, ја нисам узео кола од тог човека, али ја сам свестан неких ствари рецимо. Мени нико није стављао рецимо до тад убиства или силовања, ништа. Зашто ја не бих признао пред вама ово кривично дело рецимо ако је тачно да сам му ја узео кола од њега. Он није рекао да сам га ја малтретирао, ништа, само каже дошо сутрадан и тражи документа на проверу, па какав је онда овај ратни злочин, каква је ова пљачка. Ја могу да кажем госпођо судијо тачно је, узео сам то, проверили смо, ауто је био украден и завршена прича. Али није, ја нећу то признати зато што ја нисам узео кола од њега, нити сам ја био у дужности да узимам некога кола, то је то, немам ја разлога то да

кријем. Ако сам ја био војник онда не може ни да ми се припише пљачка, ја знам на хиљаде људи у Прешеву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово је суштина.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Само мало, извините господине. Знам на хиљаде људи који су српска војска узела аута, камиони и све током рата од људи и дан данас му нису вратили, јер то и по закону пише и Уставу Србије да војска има право и да узме кад је ратно стање, ако сам ја био војник онда ја ћу да признам али не може да ми се припише пљачка јер нисам пљачко, значи узео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте хапсите људе без доказа, мислим, како нема, има, то је суштина. Овде су вас „Ц-1“, „Ц-2“, „Божур 50“ и „Б-2“, четворо људи, колико се ја сећам најмање вас помиње да сте били.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Припремљени, лажни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па сад.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ви знате боље од мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па управо, па сад вам ја.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па нисам ја могао 17. јуна да будем у Гњилане господине тужиоче. Ја сам био ОВК, значи био сам у бригади 126. операција „Стрела“, може да долази и Божидар Делић бивши генерал који је био у СРС па прешао у СНС па опет се вратио, нека дође он овде да сведочи. Он зна где сам, он не зна мене лично али ја сам био припадник операције „Стрела“ на граници са Албанијом и Косовом и он зна тачно тај број кад су убијени ти људи, 40 људи. Он је био задужен за тај крај, ја сам га слушао овде у специјалној емисији кад је причао, значи ту нема лажи, зовите га ако хоћете, ја ћу да се суочим с њим. Нисам ја могао да будем 17. и 20., лично сам „Ц-2“, ако се сећате, питао да ли сте ме видели тог дана кад сте отете, „Не“, да ли сте ме видели сутрадан, „Па не могу да се сетим“, добро, да ли можете да кажете овако да ли сте ме видели пре 20. или после 20. „Не знам“. Зашто сам ја то рекао, зато што ја знам да ја нисам био у то време у Гњилану. Кад сте мене видели у Гњилану да сам ја силово, прво она је рекла само туко и малтретирано, какво силовање, онда је она овде променила причу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, Ви сада изражавате сумњу у оно што кажу „Ц-2“, „Ц-1“, „Божур“ и остали људи који не могу да се сете датума али нормално је да просечан човек не може да се сети датума као што сте Ви нисте мало пре сетили ниједног датума, а то су релативно важне ствари биле тих дана у Гњилану. Ја, мислим, не замерам, разумем, потпуно разумем али зато разумем и друге сведоке који су овде саслушани и који не могу да се одреде тачно за датум.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али 17. јун је службено и од БИЕ да није могао да буде ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ниједна од сведокиња није рекла да сте Ви њу 17. јуна, него оне су биле од 17. до 22. увече.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па да, али ја нисам могао бити, зато ја и кажем. Ја имам тај датум али рецимо и да сам 21. дошао, немогуће је да сам ја учествовао у силовању зато што су оне сутрадан пуштене. А ја рецимо ако сам дошао 21. ја сам сутрадан срео са братом, био сам цео дан, значи ја нисам уопште могао да будем.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија могу ли да прекинем ово у контексту свега овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујем.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам, мој брањеник доста емотивно објашњава то и ја га потпуно разумем јер се, само да завршим ја колега. Дакле јер он има све време сазнање да није био тамо и сазнање да је тужилац градио своју оптужницу а нажалост и ви првостепену пресуду на то да је променио име и ево сада докле долазимо да је реч о другом човеку, али ево о овоме причам, иако то поступком није дозвољено ја питам мог брањеника да ли је он спремам све време је то говорио и сада на ове околности али битне околности из оптужнице да иде на полиграф заједно са „Божуром 50“ и са „Ц-1“ и „Ц-2“, да ли је, он је полицајац па зна шта је то. И „Б-2“, на ону околност да је разговарао македонски, а „Б-2“ успут и завршавам, каже у својој изјави да је на данашњи дан, на Видовдан се вратио са фронта.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, то сам и ја написао.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ово је догађај из 20, 17. е па може ли да буде 17. ако је до 28. био на фронту, погледајте изјаву само, само са овим хоћу да завршим, да ли је спреман мој брањеник на полиграф просто да се провери истинитост његове тврдње и тврдње овог испод стакленог звона стављеног сведока свеучилишног професора и начелника Генералштаба „Божура 50“ који зна све о стратегији, о тактици ратовања и шта треба да се нападне, у 16 година. То је један пробисвет, један занатлија, један криминалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умирите се господине.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Завршио сам, и сад се поставља питање после свега, ја знам каква ће одлука бити, крајња одлука, шта ће држава сада да каже у лицу тужиоца коме треба да се надокнаде ти трошкови што арчи тај „Божур 50“ има три obroка дневно и стан и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Крстићу.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где, како да изађе у јавност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Ви сте се потпуно узнемирили, седите сад.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде онда седите и смирите се.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих мало воде, мало ми је тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, можемо само, не могу сад свима овде, идите попијте воду.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Госпођо судија, ја хоћу да кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да изађе да попије воду Крстић. Не мења га, имате два адвоката.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па не можете ви да ми донесете воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за браћу га мења исто Радуловић. Пазите, уколико сте.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, па ја немам шта.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Ја се извињавам, ако он одговори на ово питање ја отказујем пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које питање?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Па на ове, сва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Радуловићу, да видимо уопште да ли ће данас да одговара даље или ћемо данас да завршимо.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Па не то, него какве полиграфе, па ови људи очекују да завршавамо ово суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Молим вас, ми се налазимо у једном угледном суду, угледном аеропагу не сме се дозволити да се спустимо испод једне разине, ја у томе нећу учествовати, искрено вам кажем.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Је ли могу ја да наставим или да чекамо господина Крстића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За молитву?

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Ја... на образу, него на достојанству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Ја вас молим ако не, ја напуштам суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Радуловићу.

АДВ. ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Шта је ово људи моји, вашариште шабачко.

АДВ. БОЈАН РЕСАВАЦ: Морамо да направимо паузу да се усагласи одбрана.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Госпођо судијо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Добро. Реците ми, да ли сте се Ви уморили? Умирите се браниоци, умирите се.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Је ли могу ја да наставим или да чекамо господина Крстића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Је ли могу да наставим нешто око „Б-2“ или да чекамо Крстића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате два адвоката, нема потребе да га чекамо док пије воду.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Добро. Ја хоћу да кажем око сведока „Б-2“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Кажите.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ми сви знамо сад да после 20. јуна није било српских снага на Косову, а он каже да је дошо кући на Видовдан, то је данашњи дан рецимо 28. јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да је дошао из фронта или где је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ове слике које је гледао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Онда прича причу да је недељу дана пре тога видео оног човека убијеног у колима. Да ли се сећате његове изјаве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, код оне продавнице, да.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Док је прошо, ушао у ту продавницу па је видео убијеног човека у колима, значи његова изјава уопште нема смисла. Он није могао да дође 28. јуна, односно каже око Видовдана или на сам дан Видовдан, не зна датум али није битно, рецимо 27., 28. али он није тад дошо из војске зато што он није био после 20. али брат му је њему полицајац и они су то наместили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми кад смо ту код овог сведока „Б-2“, он је гледао управо ово што каже тужилац фотографије и онда је рекао на

фотографији, само да нађем, па ћете ми рећи је ли вам то познато и да ли сте то Ви наравно, само да видим које фотографије гледам. Овде је гледао фотографију број 4, то нисте Ви, добро. Фотографију 27 која је снимљена у Дому ученика, то је овај албум што смо данас разјашњавали па ћете ми рећи да ли сте Ви ту овде?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја нисам у овим сликама. Ја овде не постојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је та фотографија 27. И погледаћете и седам фотографија одузетих на основу наредбе УКП од Садике Селимона из села [REDACTED] фотографија број 3.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја и не знам ко су ови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сад да нађем ове фотографије број 3, па ћемо онда све то да унесемо у записник.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Добро, али ја ове људе ни не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да вратимо то.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја ове људе не познајем ко су уопште, нити где је ово сликано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ова фотографија број 3, ово је број 11, јесте ли ово Ви?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То јесам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи то јесте ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад само то да унесемо.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али ове људе ја не познајем ко су ови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Је ли могу ја да гледам ове слике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад да гледате те слике?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете нормално. Ја ћу да констатујем овако

да на питање председника већа оптуженом се предочава.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ове људе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да само ово унесем у записник.

Предочава део записника од 17.12.2008. године када је испитан сведок „Б-2“ па након што му је показан фотоалбум фотографија неидентификованих припадника ОВК снимљених у Дому ученика „Трајко Перић“ Гњилане и фотографија 27 где је сведок „Б-2“ рекао да је ту лице које га је тукло у Интернату или је било у групи лица која је сутрадан дошла по његов ауто наводи да њега на тој фотографији нема и да не зна ко су људи на тој фотографији.

И након што му је показана фотографија број 3 и особа означена под бројем 11 за коју је сведок „Б-2“ рекао да је то лице које је било у групи оних који су дошли по мој аутомобил који је тврдио да је аутомобил његово

власништво, који је причао македонским језиком и носио привезак метак око врата, оптужени наводи „на тој фотографији број 3 под бројем 11 то сам ја“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је од Вас одузето, је ли, ове слике?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ова јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кажите ми сад је ли ово тај метак, шта вам је ово око врата? То је то што смо питали, ја мислим још и „Б-2“ када је био овде сад немам овде код себе транскрипт.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи ја овде не познајем ни једног човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, из тог фотоалбума из Дома ученика „Трајко Перић“, добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ни једног човека не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту, шта вам је ту на тој слици око врата, је ли ту има нешто или нема?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То је метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо „Б-2“ показивали.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Метак, али то су имали скоро сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је метак око врата.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мени лично је направио то овај Башким Нурдини што сам споменуо, он је правио себи и другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи скоро сви су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћу сад да ми кажете овако, када је дошао тај тренутак да се нађете тамо у том селу код Призрена и да предате оружје, да практично наступи то разоружање, шта сте предали, шта сте задржали, шта вам је речено?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, када су борбе окончане, када је потписан Кумановски споразум и тако даље, шта је вама речено, ког датума вам је речено, од кад до кад су престале борбе, шта сте ви радили? Затекао вас је Кумановски споразум тамо негде код Призрена, колико ја разумем.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нама лично нико није се обратио рецимо командант бригаде, тај [REDACTED] није нам се обратио око тога, али ја сам имо мали транзистор који сам слушао и слушао сам Слободну Европу у то време и знао сам да се потписо и онда отприлике мислим да је његов заменик и не знам ко рекао да су нема више пуцњаве, потписан Кумановски споразум и морамо да будемо овде док се повлаче српске снаге са Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви чули из медија, а вама тамо на терену?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, да, док смо били на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је тај командант, ко вам је рекао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мислим да је његов заменик [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Он је из Призрена, мислим да је он нама рекао да можемо да будемо сад овде док се повуку српске снаге онда ми можемо да кренемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и када сте предали ту то оружје то што кажете да је било тако што је пребачено у Албанију, разумете, то велико?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Она се вратила назад ту где смо прикупљали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте прикупљали то Вас питам и кад, ког датума?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то је било иза линије фронта, где је био линија фронта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту код тог Призрена у том месту?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, на граници Косово и Албаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Е сад сви, пошто је то велика планина, брда, шта ја знам, како да их назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то је Паштрик и оперативна зона Паштрик а и та онај врх се зове Паштрик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где сте ви ту практично предавали оружје где се складиштило то?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ове гранате и то, то је ишло назад за Албанију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у шта сте стављали, одмах у возила или у шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, ми смо прикупили ту, пошто ту је требало да се врати назад али само коњима и магарцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли задржали нешто?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Лично наоружање, како сам реко, само лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви лично имали код себе, од тог личног?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки пиштољ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте задржали неку бомбу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли скинули униформу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли скинули униформу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам мого, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи ја нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са том пушком колико сте имали од муниције, јесте ли имали празну пушку, јесте, не знам?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја, тај оквир што смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Један оквир?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Једино то. Значи све је враћено назад за Албанију, пошто је то било оружје Албаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ови остали ваши из 126. сви остали са том по једном аутоматском пушком и под тим једним оквиром или више?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, сви, ми смо сви као бригада оружје предали у селу Ругова од Хаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда сте дошли до тог села Ругова и на који начин сте предали те аутоматске пушке?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи после ноћи кад смо једну ноћу спавали у школу, сутрадан ту поред школе био неки стари магацин и ту смо предали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли сте добијали неки реверс, да ли сте добијали неки документ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у неки документ, као што је војна књижица или било шта, да ли је уписано ваше време до кад сте били на фронту, до кад сте раздужили оружје?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ми нисмо имали војне књижице госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам да ли сте у неки документ имали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не. Значи ОВК није имала војне књижице, значи то може да потврди свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали нешто друго, разумете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Никакав документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Знате ону потврду коју сте нам дали за ону операцију „Стрела“, шта је то?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То смо узели касније од организације ветерана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али како онда кажете да сте у селу Ругова предали оружје 21. а на оној потврди је 20.?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: До 20. је требало по Кумановском споразуму да се завршавају борбе и све то, то се рачунало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте ви 20. практично били?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад ја то не могу тачно да знам али да ли сам био још у то село Кужњин или смо тог дана прешли у то село Ругова од Хаса, ја то сад не могу тачно да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда дошли, чиме сте се возили до тог, јесте се возили или како до тог села?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: До Гњилана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него до тог села Ругова?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Од Кужњина до Ругова камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после до Гњилана?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: За Гњилане ме возио „Ладом“ без таблице овај мој пријатељ покојни Самет Садику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви отишли у Гњилане?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Свако је ишо у свом правцу, односно свако је ишао у том крају одакле је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли то вама речено да може да се иде кући или шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, само да предајемо оружје и да смо слободни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речено вам је да предате оружје и да сте слободни?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, пошто смо се ми мало бунили шта ћемо више сад, рат је завршен, нема, шта да радимо. Они су рекли да се чека тај споразум да се потпише и зато ја нисам баш сигуран у датумима али зато мислим да је то био 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кад сте у том селу тај Ругова Хас, како га зовете, да ли сте тада кад сте предали оружје шта вам је речено вама осталима? Је ли остао неко ту код тог оружја?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па нама је речено данас предајете оружје и слободни сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ко је примао то оружје?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Човек који је био, да ли је сад био из тог села или је то исто у саставу те оперативне зоне, пошто је то било под управом, да кажем, оперативне зоне Паштрика, можда су та команда те зоне узела такав, ја не могу да причам око тога ништа пошто ја не знам сад како је дошло до тога али знам да смо предали оружје ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је цела јединица ишла у Гњилане или ко је где хтео, разумете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па свако је ишо својој кући, значи како су људи, значи ја сам реко да сам ишо у село Вранет пошто су та двојица Ибрахим и тај Кољ Геци били из Вранића, а Призрен – Сува Река је око двадесетак километара мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте ишли са својим пријатељем?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми када сте ви отишли у Македонију, што кажете имате у пасошу и тако даље, где је ваша мајка, је ли она ишла са вама?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, моја мајка је остала кући и брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша мајка је остала кући?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Сви су били кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви, добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Само ја сам изашо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико имате сестара?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Имам четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, једна је била у [REDACTED] па је отишла у [REDACTED]?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ова којој је умрла свекрва је ли то та иста?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, то је најстарија сестра моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга сестра.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Удата у село [REDACTED] око 7 километара од Гњилана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам мислила да имате само једну сестру.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, имам четири, а две сестре и оне су у [REDACTED] 30 година, тамо су живе у [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ви можда за учешће у ОВК и у тим борбама добили некада дневнице, неку потврду, неки стаж који вам је признат или било шта?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не. Једино то што сам реко и прије кад сам пито „Божура“ да ли сте узели паре, он је реко „не“, као пљачкали. Не пљачка, ми смо званично узели 500 марака и то у Приштини и то је било близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па да ли је било 1999. или 2000., 1999. сигурно, 500 марака, било је близу резиденције где је био Ибрахим Ругова и те паре нам је дао тај [REDACTED] који у то време се вратио из Немачке, пошто је скоро 10 година био тамо као премијер Косова у егзилу, а знамо да се 10 година сви Албанци у свету су платили 3% од своје плате за буџет те Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то је било из тих извора, тих 500?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, то смо добили. Никакве друге паре ја нисам добио, а ово потврду сам ја имо и 2007. кад су ме ухапсили, имао сам кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју потврду?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ово за ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ову „Стрелу“?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, значи то сам имо, пошто је мени то требало да имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте били до 20. јуна учесник операције „Стрела“?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да сам био у ОВК од тог, тог, тог, за ништа друго, само да би имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сад, да ли сте током боравка тог предавања оружја у селу Ругова имали неки контакт са српским снагама?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте током тог доласка до села Ругова и касније до одласка до тог села код Суве Реке видели српске снаге или имали контакт са њима?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Никаквих српских снага није било на Косово, све је било значи празно, значи нигде није било српских снага, они су већ били напустили, слободно смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том смислу добили и неко обавештење?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Никакво обавештење нисмо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте током бомбардовања улазили у градове или сте били?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, ми смо градове видели од брде, Призрен и Ђаковицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато да ли су у Гњилану били припадници ОВК током бомбардовања?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То није могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Зато што у региона у Гњилану је формирана та бригада али то су били мали број људи, колко ја знам од каснијег периода али у самом Гњилану није било у то гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ко је био у градовима?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То су, сад ја, то су сигурно биле српске снаге ту, ја нисам у то време био у Гњилану али знам тачно да ОВК није била у Гњилану, они су били у тим селима Врбовци, Жеговци и тих краја у шуми и једино ту битку су имали ту битку коју ја знам што пише у извештају БИА-е и ја значи знам пошто ми је [REDACTED] који је био учесник тог догађаја, те битке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је учествовао у том?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Он је рањен, девет метака је имао у тело. Преживео то и ради као полицајац, значи он ми је причао. Они су можда били ту педесетак људи, ја не знам сад тачно али сигуран сам само се звала бригада али нису они били бригада, пошто бригада треба да има преко хиљаду људи, не може бригада да буде 100 људи. Ја не знам сад тачно пошто ја нисам пито њега колико је људи имала ваша бригада али било је мали број, значи нигде се не спомиње да је током рата у Гњилану биле неке битке, нити у Каменици, нити у Витину, нити у Ново Брдо, у Урошевцу. Били око Качаника, тамо на граници са Македонијом, а све главне битке и ратови они су се водили тамо код Призрена, Ђаковице, Дечане, Дренице, Пећ, то су биле борбе, у Приштину никакве борбе није било, у Урошевцу, Гњилану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли вам је нешто наложено тад кад сте предали оружје и везано за униформе?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви сте остали, ја вас разумем без иједног и без пиштоља, без ичега сте остали?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, ја сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И без ичега сте ушли у та кола и отишли у то село код Суве Реке?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја сам имао у ранац око 15 комада метка различитих калибра, то сам хтео да узем и да држим као сувенир да имам за успомену али кад смо кренули за Гњилане има једно место које се зове Ђаф Дуља на албанском, сад то не знам како да преведемо, ако хоће преводиоц или ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да преведете назив, то је име.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, значи није битно. Ту су нас зауставили нама припадници КФОР, сад не знам који је то КФОР био и претрес и мене су ми узели ту муницију, друго ништа нисам имао, значи само те меткове сам имао у ранац. Ја скоро сам хтео да се свађам с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Реко сам какво је ово понашање, значи ја оружје немам али овај метак хоћу да, пошто нисам знао ја добро енглески, реко сам хоћу да ово буде мене кући за успомену. Каже „не може“ и узео ми, значи није ми дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сад кажите ми јесте ви имали неку наредбу у смислу да се јављате негде да вас неко евидентира кад сте предали оружје и после када се вратите? Јесте ли требали негде да се јавите?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Мислите кад дођем у Гњилане?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим, не знам, кад дођете негде, мислим везано за ваше учешће у рату?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, рат, рат је завршен за мене, од тог дана ја сам био цивилно лице, само ако не рачунамо ту два-три дана док сам ја набавио цивилно одело, јер да сам ја имо кућу или стан у Гњилану ја бих одмах ишо кући, био узо цивилно одело и ја, пошто је рат био завршен ја нисам имо потребе више да будем у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам вас разумела да су углавном у ОВК као и Ви били добровољци, да је то био позив да се ступи, да ли је било млађих људи, значи млађих од 18? Да ли је та контрола приликом пријема била ригорозна тако да је, или није била тако строга па је неко могао да се провуче и од млађих?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад ја не могу ја да тврдим тако нешто али нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био тај пријем, разумете, је ли било строго?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Званично је било 18 до 50 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званично да, него питам је ли могао неко да се провуче рецимо без докумената и тако?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па не, без докумената било је немогуће али ако си реко да немам докуменат, рецимо ја сам имао око 30 година тад, значи не треба да ми каже да ли, ја сам дао личну карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви, него питам за ове млађе?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па добро, ја нисам учествово у неком таквом догађају али рецимо мого је неко да прође ако рецимо изгледа старије али исто без докумената ако је сумњиво онда је треба да нађе два сведока који би потврдили да он има више од 18 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли везано за то да ли је било можда забрањено да се користите својим именима?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да сте користили неке надимке, неког да знате само по имену без онога како се тачно зове, питам због онога што је „Божур“ причао?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, знам, али то је било током 1998. људи који су предводили односно то водили формирање ОВК који су се плашили ДБ-а да их не открије онда су они узели надимке да не би дошли ДБ до тих људи, ко су ти људи који раде за формирање ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је то било и после у ОВПБМ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, у 1999. значи више не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ОВПБМ?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: За ОВПБМ не знам ништа зато што нисам био ја припадник ОВПБМ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али за ово гарантујем за период кад прича „Божур“ да је то лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било наоружање на југу доле у Прешеву и то пре 1999.? Можда Ви нисте али онако, само питам.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја не знам да ли би ја требао да причам око тога, имате извештај БИА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, небитно, само питам је ли било или није било?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Није било госпођо судија, ја вам то кажем али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто, онда сте рекли да је оно на почетку бомбардовања ту је било нисте могли да изађете и тако даље, шта се, ето то, разумете то Вас питам и у контексту тога, после нисте смели да се вратите, шта је то било?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Нисам Вас разумео сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате кад кажете кад је почело бомбардовање онда Ви сте размишљали где ћете, шта ћете и тако даље па није могло да се изађе, знате, а после кажете нисте могли.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, то је била српска војска, да, то је била српска војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ви сте цивили.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не знам разлог зашто су они то блокирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село је било блокирано?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, блокирано је било село испред цркве, где је црква, српска црква, значи око два километра од села, сад можда и није пошто су ту направили куће, али тад је био. Ту је био пункт, човек из Врање после су се спријатељили неки људи са тим човеком, био плав, био је поручник или не знам шта је био али тог дана је он био значи то су били непријатељски односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са цивилима? И са цивилима непријатељски?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да, нису неког малтретирали или убили, него нису дали да неко иде из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А после су отворили пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми јесте ли Ви познавали овога Фазлију Ајдари, Шаћири Шаћири и Алији Реџепа?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Алија Реџепа сам познавао можда 2001. не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте тек 2001. а ове друге?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А Шаћир Шаћирија и Ајдари Фазлија сам њих видео 1999. али не могу да кажем кад. Шаћир Шаћири је тад, ја тог човека никад нисам знао у животу иако је из Прешево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате лично, да ли га лично познајете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У каснијем периоду да, али до 1999. док сам ја дошо у Гњилане ја у животу тог човека нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га упознали у Гњилану 1999. или где?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Кад сам био у заштитни корпус Косова, он је тад био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате после септембра?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Официр у заштити корпус Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате касније 1999.?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, е тад сам га упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, причамо за бомбардовање за овај период значи непосредно после бомбардовања?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, за бомбардовање ја у животу, после бомбардовања, а пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад после бомбардовања? Кад Шаћири, кад Ајдари Фазлија?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па кад сам ја дошо у Гњилане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био ту Шафир Шаћири или не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Видо сам га у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шаћира?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, значи нисам га пре познао али после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли био неки са чином неким?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не. ОВК није имала чинове, зато што овде неки људи видим узима пишу имо је чинове и то, ОВК нико није имо чинове, само су се звали по командант бригаде, батаљона, вода, чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу је ли био неки командант вода, чете, батаљона Шафир Шаћири?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја колко знам не. Ја не верујем да је он био припадник ОВК, ја не знам да ли је он био припадник ОВК, ја с њим никад нисам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па него како сте га видели у Гњилану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Кад сам се ја запослио у заштитни корпус Косова, после кад је ОВК престала да постоји значи после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек тад сте га видели?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово кад сте дошли кад кажете да сте били тамо?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ја њега нисам видео пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Ајдари Фазлију?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад не могу да се сетим ни за њега. Ја знам добро сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, је ли га познајете из тог периода од раније?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, од раније никог нисам познавао никад. Ни Фазлију, ни никог, никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кад знате Фазу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па то од 1999. сам га видео у Гњилану али не да је био у неком својству команданта или нешто. Ја нисам видео да је он ту неки командант, барем ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли Шаћири Шаћир био неки командант ту у овој полицији Косова?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: У заштитни Корпус Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, па је ли био?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али то је после 20. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је било после 10. септембра.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не јуна, него септембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после 10. септембра али питам вас је ли био Шаћири Шаћир?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Е па шта је он био и где је био и како је био ја то не знам зато што ја нисам имао контакте с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то новине пишу, то има онако што би рекли јавно, то је јавни податак.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, али ја нисам имо контакте с њим, нити са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Фазли Ајдари?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја сам њега мого да видим, сад ја не знам сигурно ни како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу јесте ли ви њих видели у Интернату, јесте ли их видели тамо Гњилану кад сте излазили, кад сте се оно шетали, ишли у кафиће, проводили и тако даље?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, с њим нисам се видео, не, не. Можда у кафиће сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их виђали, јесте комуницирали, је ли то било неко друштво са југа Србије па ту у Гњилану, разумете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја са друштвом из југа Србије кад тако кажемо, то су ови људи у сликама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ту били ови, то је тај крај, то друштво, то вас питам?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, али овде се види да се ја уопште нисам дружио са овим људима, значи немогуће да ја знам а да се никад барем да има и једног човека који није из Рајинце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било некога ко је био командант у Интернату као неки командант?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја не знам али причало се да је био неки Дардан али ја га нисам срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи никад нисам имао никакве односе с њим, шта је био, да ли је био командант и за шта је био одговоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било у Интернату нека група војске која је била као војно организована?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја раумем да сте ви спавали.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи колко ја знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А ја не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули за име командант [REDACTED]?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант [REDACTED]?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ове жене говориле „Ц-1“ и „Ц-2“.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли је било неких жена које су биле у Интернату војника?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Колико ја се сетим ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле жене у унформи по граду? Значи оне исто говоре о женама које су ту, па у оној школи.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па знате, ја сам реко и мало пре, а и други сведоци су рекли, то је било хаос тамо значи и деца су носили униформе, а и женске су, по граду сам видео. Значи не оно што каже, него 300.000 можда војника је било после рата на Косову, а Италијанци су како су оно у шали рекли „Албанезо туто команданти“, значи сви команданти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Значи то је био, нико није могао ни да контролише те људе, сви су обукли униформе и ево оном се види по бутицима са униформама. Где су ово сликани? Можда у Македонији, не знам одакле ове слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које слике мислите сад?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ту ови у униформи а ту су цивилна одела као у бутик сликани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај фотоалбум у Интернату што је направљен?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, то није, ја ту не познајем ни једног човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете те људе, добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ови људи одакле су ја уопште не знам. Значи немам разлога да некога да кажем не познајем, али стварно не познајем те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то личи на Интернат, то вас питам?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, не, па ту су у кафићу неким, не знам који су кафићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, али има и амблем са зида.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ако је то тај амблем пошто се не види много сад не знам да ли је то из Интерната или није, може да буде и неко друго али ја колко, баш сам видео ту где је трактор и тај амблем, ја не знам да ли је то амблем са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове столице и овај ресторан као ово са овим, овом витриницом као?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Видео сам ја али, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова витринаца ту као нека менза?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То у Интернату није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није у Интернату?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То у Интернату није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За исхрану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: То је сигурно није у Интернату. То је неки кафић у Гњилану или у Македонији, ја уопште не знам ко су ови људи или одакле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него тај простор, то место видите, само вас питам, ништа друго.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не знам, не могу да се сетим да ли је ово у Интернату, не знам, али мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а и не знам уопште које су то слике.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја лично у Интернату нисам ишо да једем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знамо ни ми, тако да то је то.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Ја ове слике, ове људе то је немогуће, видите ово молим вас и сад он може да се представља неки војник ОВК у бутику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Можда је и био човек, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А ко су ови људи, ја у животу их нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а који су то онда били тада ти команданти што кажете, без чиновна али команданти?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овоме, да, то сте рекли, у Гњилану?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: [REDACTED] и заменик?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па заменик, ја сам заборавио али сад кад сам читао сад се сетим, знам, [REDACTED], његов братанац [REDACTED] је радио са мном у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова друга имена из оптужнице, што Ви кажете саоптужени што их не познајете, ове људе овде не познајете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете ли оне друге којима судимо у одсуству?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад не знам ни ко су уопште, осим ових што сте споменули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ову прву тројицу рекли сте за Муслију Шефкета да га знате из ОВПБМ.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И ове остале Алија звани Рамуш рецимо?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Њих не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алију Идриза не знате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Халими Рамадана?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Само да се разумемо, кад кажем „не“, ако ми покажете слику рецимо његову можда могу и да знам али по имену не. Значи никад у животу нисам имао неког што познајем по таквим именима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су оне слике из овог фотоалбума припадника ОВК, то су те слике.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Јер је могуће да сам ја њих видео у Прешеву или у Гњилану пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Фатона, Ферата и Самета Хајдари да ли њих познајете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, ни ову браћу Хасани, ја у животу нисам видео. У животу ја браћу Хасани и ове Хајдари нисам видео. Агуша сам мало препозно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Фазлију Бурима?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Можда је он мене знао али мене су могли да знају зато што сам ја био полицајац, значи три и по године сам радио у Гњилану и многим људима из Прешева сам помагао кад је била у питању нека казна, нешто оно, ово или кад сам ја случајно налетео на неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овога Сахити Камбера? Мало пре сте причали за онај Фарк и то?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па Фарк је измишљена прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Сахити Камбера да ли знате?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, Сахити Камбера знам да је радио у кафићу у Прешеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Али тог дана кад смо ишли код судије истражног, ја ове људе гледам не знам ни једног, а он ми је био познат тај Сахити Камбер али после тог великог стреса ја нисам могао да се сетим ко је тај човек и кад ми је брат дошо први пут у посети каже да је ухапшен и тај Камбер који је радио у кафићу код Улија, односно или је звезда петокрака у Прешеву и онда ја сам сетио па он, ја често сам ишо ту а нисам могао да препознам човека али ја у животу га нисам видео. Значи 1999. у Гњилану то нема шансе, то су лажи „Божурове“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што би „Божур“ онда баш Вас укључио у целу ову причу?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па сад што би он баш мене, ја мислим да ово није питање за мене али ја ћу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта Ви мислите?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па ја мислим да је он, како да кажем, плаћен, односно не плаћен, али да су њега обрађивали ДБ и садашња БИА и то да би дошли до неког човека који ће као имају неког сведока сарадника да зна људе и да изгледа имају сведока сарадника и он ме сад мене терети, а ја њега у животу нисам видео, а он 14 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али како је одабрао све под претпоставком, све под претпоставком да је неко припремио тог човека да унапред исприча ту причу и да, зашто баш Вас?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Е сад зашто баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ја питам, зашто баш Вас?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Зашто баш нас је питање за ДБ, ја мислим барем тако, за оне који су га припремили за ово, ја не могу да знам разлог али ја могу

да вам гарантујем да „Божура 50“ у животу нисам видео, а за оно оружје што он каже да '96. је носио оружје из Македоније то је смешно, он не зна шта носи. Неко му даш поверење, то је било човек, то је требо да буде човек од поверења кад кажеш, значи онај ко ради то требо да зна шта носи, а не да не зна. Он је био дете, ту су биле полиција, војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ваљда је то лакше да носи дете?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Да, а шта да су га њега ухапсили полиција и да гледају шта носи, ко ти је дао ово оружје, за кога носиш ово? За Фазу. А Фаза лежи кући мирно, значи то су глупости, кад се ради значи требо је да буде човек од поверења и ако падне да каже не, рецимо ово је лично за мене, није за ОВК или нешто друго, значи да не призна ништа, каква ОВК, а он дете, он један шамар, он призна, за кога си носиш ово оружје, за Фазу, а за шта вам треба, за ОВК и још каже да је држо војне вежбе у Прешеву, па то је незамисливо. Шта је радила БИА онда, односно ДБ тад, војска, полиција. Он држи војне вежбе у сред Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у својој кући, али у својој кући.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Па какве су онда то вежбе у кући, па онда ако је имао играчке за децу да игра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставићемо сутра јер ја дакле због неких других обавеза је већ требало да завршим. Хоћете молим вас само још да ми објасните, ја ћу да констатујем.

Констатује се да је оптужени предао извод из матичне књиге умрлих за матично подручје Несалце под текућим бројем 5 за 1999. годину и извод матичне књиге рођених за матично подручје Несалце под текућим бројем 2 за '85. годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад морам да Вас питам, значи овде каже Рамизе умрла је Рамизе.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: [REDACTED], а овде нема „вић“?

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Е па сад, видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом за умрлих има „вић“, а у овом другом нема.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, Албанци су стари Албанци који су били у тим годинама пре сви су имали презиме са „вић“, па су после променили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да је она узела презиме са „вић“.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: Не, тако је било тад по закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако су, добро.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: А касније „вић“ је скинут, пошто и моја мајка и мој отац су имали презиме са „вић“ али кад смо ми уписани у матичне књиге рођених онда донет закон да не може да се напише неко, односно то је као, како да кажемо силом тераш некога да узима неко презиме што није твоје јер Албанци немају презиме са „вић“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато сам Вас и питала.

ОПТ. СЕЛИМОН САДИКУ: И моја мајка је имала презиме са „вић“ и мој отац исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сутра ћемо да погледамо и ово што је стигло.

АДВ.ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Поштована судија, једна молбица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ.ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Па за браћу Шемси Нухије, [REDACTED] и [REDACTED] моле пошто су они из иностранства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дођу у посету?

АДВ.ИЛИЈА РАДУЛОВИЋ: Ако могу на десет минута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У посету само може, ја ћу сад да потпишем ту потврду, можда је овде немогуће а можда има и суђење.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, молим вас, у контексту ових фотографија само ово једно питање, ово што сте му Ви на препознавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра молим вас, ако може сутра, настављамо.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, сутра настављамо.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Око оне моје молбе нисте одлучивали ништа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ништа, ево га 14:12.

Претрес је данас завршен, наставиће се сутра у 09:30 у истој у овој судници.

Довршено у 14:13.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА